

ZÁRADEK: Az írat elektronikus íratról készített
papír alapú másolat.

42/18.)

Dr. GALAMBOS KÁROLY ÜGYVÉDI IRODA [REDACTED]

képviselőtében eljár:

dr. Galambos Károly ügyvéd, a [REDACTED] Ügyvédi Kamara tagja

kamarai azonosítószám:

KASZ-szám:

Céghely:

Székhely:

Telefon/fax:

E-mail címe:

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/ 0 0 2 5 4 - 0 / 2024
Érkezett:	2024 JAN 30.
Egyéb módja: ☐ POSTÁN ☐ @ EGYÉB: ☐	
Ügyvéd:	Kezelőiroda:

Tárgy: Alkotmányjogi panasz a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 9. P. 20.932/2022/36. sorszámu ítélete és a Fővárosi Törvényszék 41. Pf. 634.845/2023/6. sorszámu ítélete megsemmisítése iránt

Mélyen Tisztelt Alkotmánybíróság!

I. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) 27. § alapján a [REDACTED] felperesnek – a Magyar Államkincstár (1054 Budapest, Hold u. 4.) alperes ellen **végrehajtás megszüntetése iránt** folyamatban levő jogerős bírósági ítélet ellen a [REDACTED] felperes indítványozó az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjeszti elő.

Indítványozó kéri Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27. § alapján állapítsa meg

- a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság, 2023. június 5-én kelt 9. P. 20.932/2022/36. sorszámu – keresetet elutasító – ítélete és
- a Fővárosi Törvényszék 41.Pf. 634.845/2023/6. sorszámu, 2023. december 5-ei tárgyaláson kihirdetett – az elsőfokú ítéletet helyben hagyó – jogerős ítélete Alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

II. Az Indítványozó kéri az elsőfokú bírósággént eljáró Tisztelt Budapesti II. és III. Kerületi Bíróságot, hogy az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján – figyelemmel a Pp. 426. § (1) bekezdése rendelkezésére - a döntés végrehajtásának felfüggesztését rendelje el.

A kérelmei indokolásaként indítványozó az alábbiakat adja elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A) Pertörténeti előzmények:

1) A Fővárosi Törvényszék 41. Pf. 634.845/2023/6. sorszámú II. fokú ítélete – felperes szerint – pertörténeti előzményként – az alábbiakat állapította meg.

„[3]Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint, a felperes főtevékenységként film-, videó-, és televízióműsor gyártásával foglalkozó gazdasági társaság, melyet a Fővárosi Törvényszék, mint Cégbíróság [REDACTED] cégjegyzékszám alatt tart nyilván.

[4] A Nemzeti Fejlesztési Ügynökség (a továbbiakban: Támogató) az Új Széchenyi Terv Közép-magyarországi Operatív Program (a továbbiakban: KMOP) keretén belül „vállalati folyamatmenedzsment és elektronikus kereskedelem támogatása” tárgyú felhívást tett közzé, amelyre a felperes, mint kedvezményezett [REDACTED] azonosító számon regisztrált, 2011. december 21. napján pályázatot nyújtott be, amely alapján a Támogató döntése folytán vissza nem térítendő támogatásban részesült az Európai Regionális Fejlesztési Alapból és a hazai központi költségvetési előirányzatból. A támogatási konstrukció keretében kifizetett támogatás 3.669.992 forint volt.

[5] A [REDACTED] a 2012. február 22. napján kelt K-2012-KMOP-1.2.5-11-2011-0210-0005181/136. iktatószámú levelével értesítette a felperest, hogy az Új Terv Közép-magyarországi Operatív Program Támogatási Rendszeréhez benyújtott „vállalati folyamatmenedzsment modulok bevezetése a [REDACTED]” című, [REDACTED] jelű pályázatát a Regionális Operatív Program Irányító Hatóság vezetője 3.669.992 forint összegű támogatásra érdemesnek ítélte. Tájékoztatva továbbá a felperest, hogy a támogatás folyósításának előfeltétele a Regionális Operatív Program Irányító Hatóság képviselőjében eljáró [REDACTED] mint közreműködő szervezet által a felperes részére történő Támogatói Okirat kibocsátása. A Támogatói Okiratot a [REDACTED] 2012. február 27. napján bocsátotta ki.

[6] A felperes a 2012. június 8. napján kelt 6. sz. mellékletben kijelentette, hogy a pályázat szerinti Projekt fizikai befejezése 2012. április 25. napján megtörtént, a felperes aláírta, hogy vállalnia kell, hogy a támogatott beruházással létrehozott termelő kapacitásokat, információs technológiai fejlesztéseket a projekt befejezését követő 3 évig az adott régióban fenntartja és üzemelteti.

[7] A Támogatói Okirat alapján létrejött támogatási jogviszony a 2007-2013 programozási időszakban az Európai Regionális Fejlesztési Alapból, az Európai Szociális Alapból és a kohéziós alapból származó támogatások felhasználásának rendjéről szóló 4/2011. (I.28.) kormányrendelet (a továbbiakban Korm.r.) hatálya alá tartozott. A Pénzügyminisztérium Regionális Programokért Felelős Helyettes Államtitkársága (a továbbiakban: Irányító

Hatóság) a projekt kapcsán a Korm.r. 84. § (4) bekezdése alapján szabálytalansági eljárás megindítása mellett döntött. Az Irányító Hatóság a felperest a szabálytalansági eljárás megindításáról, annak tárgyáról, a 2019. március 18. napján kelt PM/7583/2/2019. iktatószámú levelében tájékoztatta. A felperes a küldeményt 2019. március 29. napján átvette, arra észrevételt nem tett.

[8] Az Irányító Hatóság a 2019. április 30. napján kelt PM/7583/4/2019 iktatószámú döntésében tájékoztatta a felperest, hogy a szabálytalansági eljárást a Korm.r. 90.§ (2) bekezdésének a) pontja alapján „szabálytalanság történt” megállapítással zárta, valamint a Támogatói Okirat visszavonásáról, és ennek következtében a kifizetett 3.669.992 forint támogatási összeg ügyleti kamattal növelt mértékű visszaköveteléséről döntött. **[Felperes indítványozó megjegyzése: I/1 alatt csatolja minisztériumi iratot.]** A felperes 2019. május 20. napján jogorvoslati kérelmet nyújtott be a szabálytalanságot megállapító döntés ellen, melyben a döntés felülvizsgálatát kérte. A szabálytalansági döntést az Irányító Hatóság a Korm.r. 94.§ (2) bekezdése alapján az önrevízióra nyitva álló határidőben nem vonta vissza.

[9] Az Irányító Hatóság a fenti döntésében megállapította, hogy a felperes a létszámtartás keretében, a Támogatói Okirat 4. melléklete szerint azt vállalta, hogy a projekt befejezési évét közvetlenül követő 2 üzleti évben az éves átlagos statisztikai létszámának átlagos értéke nem csökken a bázislétszám alá (a negatív eltérés nem lehet nagyobb mint 0,5 %). A projekt befejezése 2012. szeptember 21. napja volt, a fenntartási időszak 2015. szeptember 22-én lezárult, a fenntartási időszak alatt helyszíni szemle lefolytatására nem került sor. A felperes által benyújtott Záró Projekt Fenntartási Jelentés alapján a Közreműködő Szervezet, a Magyar Államkincstár Pest Megyei Igazgatósága megállapította, hogy a kedvezményezett a létszámtartásra, valamint az üzleti eredmény növekedésre vonatkozó vállalást alulteljesítette, azok nem teljesültek szerződészerűen. A Támogatói Okirat 5. pontja értelmében a kedvezményezett a projekt megvalósítása során a támogatást a 4. mellékletben meghatározott számszerűsíthető eredmények elérésére jogosult és egyben köteles felhasználni; a kedvezményezett a számszerűsíthető eredményeket teljesíteni köteles. A bázislétszám a pályázat beadását megelőző év, azaz 2010. év statisztikai állományi létszáma volt, 11 fő. A 2013. évre vonatkozó beszámoló szerint a felperes átlagos statisztikai létszáma 10 fő volt, 2014. évre pedig 6 fő, melyek átlaga 8 fő, ami nem éri el a vállalat mértékét 0,5 %-os elfogadható negatív eltérés figyelembevételével sem.

[10] A jogorvoslati eljárás során az Innovációs és Technológiai Minisztérium Fejlesztéspolitikai Jogi Ügyekért felelős helyettes államtitkára a 2019. október 8. napján kelt FJFO/54610-1/2019-ITM iktatószámú döntésével az Irányító Hatóság döntését helyben hagyta. **[Felperes indítványozó megjegyzése: I/2 alatt csatolja a minisztériumi iratot.]**

Megállapította, hogy az Irányító Hatóság döntése a szabálytalanság ténye tekintetében megalapozott, a jogkövetkezmény mértéke megfelelően alátámasztásra került. A Korm.r. 90.§. (5) bekezdésére hivatkozással kiemelte, hogy a pénzügyi korrekcióval járó jogkövetkezményt minden esetben egyedileg kell megállapítani, és a korrekció összegének meg kell egyeznie a nemzeti költségvetésre, illetve az alapokra tévesen terhelt költségek összegével. A pénzügyi korrekció célja egy olyan helyzet visszaállítása, ahol az alapok általi társfinanszírozásra benyújtott költségek 100%-a összhangban van a vonatkozó Európai Unió és nemzeti szabályokkal. A Korm.r. 35. § (1) bekezdésének d) pontja alapján az Irányító Hatóság jogosult a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban Ptk.) és a támogatási szerződésben meghatározott egyéb esetek mellett Támogatói Okirat alkalmazása esetén a támogatás visszavonásáról rendelkezni, ha a támogatott tevékenység megvalósulása megghiúsul, tartós akadályba ütközik. A Támogatói Okirat elválaszthatatlan részét képező ÁSZF 7.2.2. pontjában foglaltak alapján, amennyiben a kedvezményezett a reá vonatkozó bármilyen jogszabályi, szerződéses vagy egyéb előírást megszegi, a Támogató, illetve a

Közreműködő Szervezet jogosult a szerződéstől elállni. Támogatói okirat esetében elálláson a támogatás odaitéléséről szóló döntés visszavonását kell érteni.

[11] Az Innovációs és Technológiai Minisztérium Fejlesztéspolitikai Jogi Ügyekért felelős helyettes államtitkára megállapította, hogy a létszámtartás mint kötelező vállalás, illetve Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság valamely kötelező vagylagos vállalás teljesítése a pályázaton való részvétel feltétele volt. A kedvezményezett állítása szerint az elektronikus értékesítésből fakadó árbevételei máshogy alakultak, mint ahogyan azt 2017. október 6-án nyilatkozta, azonban állítását nem támasztotta alá dokumentációval; a kötelező vállalások továbbá a pályázaton való részvétel jogosultsági feltételei voltak, így nincs relevanciája annak, hogy a Kft. rajta kívül álló okok miatt nem tudta ezeket teljesíteni. Tekintettel arra, hogy a Kft. vállalt kötelezettségeit nem teljesítette, megállapítást nyert, hogy olyan projekt részesült támogatásban, amely a vállalatok nélkül nem részesülhetett volna, amelyre tekintettel indokolatlan és jogosulatlan kiadások keletkeztek Magyarország és az Európai Unió költségvetésében, ezért a pénzügyi érdeksérelem, illetve annak veszélye fennáll.

[12] A döntés kézbesítésére a felperes székhelyén 2019. november 4. napján került sor. A kézbesítés szabálytalansága miatti kifogást a Pénzügyminisztérium a 2020. január 22. napján meghozott PM/1355/1/2020. számon elutasította.

[13] A Magyar Államkincstár EU Támogatási Főosztály Felülvizsgálati Osztálya a 2019. október 17. napján kelt EUTÁM/1217-1/2019. iktatószámú levelében tájékoztatta a felperest, hogy a 2019. október 8. napján jogerős szabálytalansági döntés értelmében a [REDACTED] a felperessel szemben fennálló követelés 4.220.535 forint, melynek 30 napon belül történő megfizetésére szólította fel a felperest. Figyelmeztette a felperest, hogy amennyiben a fizetési határidő eredménytelenül telik el vagy a fizetési határidőn belül a követelés csak részben kerül kiegyenlítésre, úgy a Korm.r. 102.§ (1) bekezdése alapján, a vissza nem fizetett összeg adók módjára történő behajtása céljából a Magyar Államkincstár, mint közreműködő szervezet megkeresi az adóhatóságot. Tájékoztatta végül a felperest, hogy a támogatói feladatokat a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség megszüntetésével összefüggő egyes kérdésekről szóló 475/2013 (XII.17.) kormányrendelet alapján a Nemzetgazdasági Minisztérium vette át, míg a [REDACTED] korábban [REDACTED] mint korábbi közreműködő szerv feladatait 2017. április 1. napjától az alperes látja el.

[14] A felperes keresetet terjesztett elő **[Felperes indítványozó kiegészítése: a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt.]** az Innovációs és Technológiai Minisztérium FJFO/54610-1/2019-ITM számú határozatával összefüggésben. Keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a jogsértést, valamint az elsőfokú döntésre is kiterjedően azt változtassa meg, és állapítsa meg, hogy az elsőfokú szerv támogatói okirat visszavonása jogellenes volt, és a felperes 4.230.765 forint megfizetésére történő kötelezését mellőzze. Másodlagosan kérte, hogy amennyiben az elsődleges kérelme nem vezetne eredményre, az ITM döntését az elsőfokú döntésre is kiterjedően a bíróság semmisítse meg. **Kérte továbbá azonnali jogvédelem keretében a közigazgatási határozat végrehajtására vonatkozóan a halasztó hatály elrendelését, illetve az adók módjára történő végrehajtást ideiglenes intézkedésként felfüggeszteni.**

[15] A Fővárosi Törvényszék a 108.K.706.959/2020/2. sorszámu végzésével az eljárást megszüntette, és a keresetlevelet az ügy irataival együtt áttette a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz. **[Felperes indítványozó megjegyzi: I/3 alatt csatolja a bíróság végzését.]** A felperes fellebbezése folytán eljáró Kúria, mint másodfokú bíróság a 2020. december 7. napján kelt Kpkf.VI.40.329/2020/2. sorszámu végzésével az elsőfokú bíróság végzését helyhen hagyta. **[Felperes indítványozó megjegyzi: I/4 alatt csatolja a Kúria végzését.]** A Kúria a döntése indoklásában kifejtette, hogy a Közigazgatási Perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban Kp.) 48.§ (1) bekezdésének b) pontja szerinti visszautasítási okot az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg. A Kúria abban a kérdésben foglalt állást, hogy

a konkrét szabálytalansági eljárás során megállapított szabálytalansági döntésben a támogatás visszavonása (elállás) mellett további jogkövetkezményként alkalmazott, a támogatási összeg ügyleti kamattal növelt mértékű visszakövetelése tárgyában hozott Innovációs és Technológiai Minisztérium döntése vonatkozásában előterjesztett felperesi keresetlevél elbírálására közigazgatási jogvita keretei között közigazgatási bíróság előtt, vagy polgári perben kerülhet-e sor. A Kúria úgy foglalt állást, hogy az Államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban Áht.) 48/A.§ (1) bekezdése szerinti Támogatói Okirattal nyújtott támogatás esetén a 48/A.§ (1) bekezdése szerint polgári jogviszonyban (támogatási jogviszonyban) a kötelezettségvállalási jogkört gyakorló személy (a Támogató), a támogatás nyújtására a kedvezményezett pedig a számára megállapított kötelezettség teljesítésére köteles. A kedvezményezett és a Kormány irányító hatósági feladatok ellátására kijelölt tagja között polgári jogi szerződés jött létre a Korm.r. 2.§ (1) bekezdés 27. pontja szerint, így az ITM a felperessel való jogviszonyában nem közigazgatási hatóságként, hanem polgári jogi jogalanyként vesz részt, a tevékenységet nem közigazgatási szervként valósítja meg. A Kúria rámutatott továbbá, hogy a támogatási szerződés sajátos szerződés, a szabálytalansági eljárás és annak jogkövetkezményei pedig saját eljárási forma, abban keverednek a polgári jogi és közjogi elemek. A támogatási szerződés tárgyát közpénz (uniós támogatás) felhasználása képezi, a szerződés azonban nem hatósági, hanem polgári jogi szerződés. A közpénz felhasználásának módját a lebonyolításban résztvevő szervezet egy hatósági jellegű hatósági eljárásban ellenőrzi, a szerződésszegés jogkövetkezménye azonban közjogi jellegű és polgári jogi (elállás) is lehet, a szabálytalanság megállapítása esetén.

[16] A Pesti Központi Kerületi Bíróság a [felperes indítványozó megjegyzése: a közigazgatási bíróság által hozzá áttett keresetlevél tekintetében] 2021. április 26. napján kelt 21.P.85.508/2021/18. számú végzésével a felperesnek az Innovációs és Technológiai Minisztérium alperes ellen állami támogatás visszakövetelése miatt indított perében a keresetlevelet visszautasította, tekintettel arra, hogy a felperes a bíróság hiánypótlási felhívásában foglaltaknak nem tett eleget, határozott kereseti kérelmet nem terjesztett elő, nem jelölte meg, hogy mi pontosan az érvényesített jog.[Felperes indítványozó megjegyzése: I/5 alatt csatolja a bíróság végzését.] A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2021. augusztus 27. napján kelt 48.Pkf.633.419/2021/5. sorszámu végzésével az első fokú bíróság végzését helyben hagyta [Felperes indítványozó megjegyzése: I/6 alatt csatolja a II. fokú bíróság végzését.]

[17] Az alperes EU Támogatási Főosztálya „Elektronikus megkeresés köztartozás behajtására” (a továbbiakban: EMEGKER) megnevezésű, 6220742978 számon iktatott okiratot nyújtott be a Nemzeti Adó-és Vámhatósághoz, mint végrehajtóhoz, mely a NAV-hoz 2020. március 4. napján érkezett.”

2) [Felperes jelzi, hogy Tisztelt Alkotmánybíróság a felperes által a Kúria II: fokú határozata ellen előterjesztett alkotmányjogi panaszát a IV/501/2021. számon érkeztetett ügyében érdemben nem bírálta el, azt visszautasította.]

3) Az alperes hátralékot kimutató egyenlegére a felperes indítványozó beadvánnyal fordulat az alpereshez, - az alperes K-2021-KMOP-1.2.5.-11-2011-0210-0170637/318. sz. levelére hivatkozással, utalt arra, hogy a közigazgatási szerveknek nem volt hatáskörük a marasztaló határozat meghozatalára, így az alapján végrehajtásnak sincs helye. Hivatkozott arra, hogy a közigazgatási bíróság jogerősen megállapította, hogy a támogatási szerződés a felek között polgári jogviszonyt keletkeztetett, és bármely elszámolási vitát a

felek között a polgári bíróság előtt kell rendezni. Mivel ilyen ítélet nem született, a követelésnek nincs jogalapja. A levelében az indítványozó kérte a végrehajtás azonnali megszüntetését, a cégjegyzékből a végrehajtás törlésével kapcsolatos intézkedés megtételét és azt, hogy az eddig tőle beinkasszózott összegeket az alperes 8 napon belül fizesse vissza a Kft. számlájára. [I/7 irat]

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatósága 2022. március 21-én elektronikusan aláírt levele (Iktatószám: 6434216607; Ügyszám: 5986028016; Azonosító szám: 12827187) a Kft. részére tájékoztatást adott 3.560.426, Ft köztartozási hátralék fennállásáról [I/8 irat]

Az indítványozó kérelmeinek mivel az alperes nem tett eleget, került sor a végrehajtás megszüntetése iránti per megindítására.

4) Felperes Indítványozó a NAV Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatóság Végrehajtási Osztály 3. előtt 6444383649 iktatószámon közölt – adók módjára történő végrehajtás keretében – folyó, **3.560.426,- forint összeg tekintetében** a végrehajtás megszüntetésére irányuló kereseti kérelmet terjesztett elő. Kérte tárgyai illetékfeljegyzési jog megállapítását, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62.§. (1) bekezdés g) pontja alapján amelyre tekintettel a 213.626,- Ft kereseti illeték lerovását (mint a magyar állam követelése elleni kereset tekintetében) mellőzte. [I/9 alatt keresetlevél mellékletek nélkül csatolva]

Az elsőfokú bíróság a tárgyi illetékfeljegyzési jogra vonatkozó felperesi hivatkozást nem fogadta el, a jogorvoslati jog kizárásával a 9.P.20.932/2022/2. sorszámú, 2022. április 29. napján kelt végzésében megállapította, hogy felperest a tárgyi illetékfeljegyzési jog nem illeti meg [I/10 irat], egyben a felperest felhívta az illeték 8 napon belül történő lerovására és igazolására. Felperes a 213.626,- Ft illetéket 2022. május 16. napján szabályszerűen megfizette, és május 17-én igazolta.

Kérte továbbá felperes az alperes kötelezését a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) 3.§ (1) bekezdés a) pontja alapján felszámított ügyvédi munkadíj és a lerótt kereseti illeték, mint perköltség megfizetésére.

Keresete jogalapjaként hivatkozott az adóhatóság által foganatosítható végrehajtási eljárásról szóló 2017. évi CLIII. törvény 1. § (1)-(4) bekezdésére, 3. §-ára, 4. § (1)-(3) bekezdésére, 29. § (1) bekezdés 8. pontjára, a Polgári Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 528. § (1) bekezdésének a) pontjára, (2) bekezdés a) és b) pontjára, 529. §-ára, valamint 531. § (1), (2) és (4) bekezdésére.

B) Az indítványozó felperes keresete tekintetében az elsőfokú bíróság 2023. június 5-én kelt 9. P. 20.932/2022/36. sorszámú ítélete

1) A felperessel, mint adóssal szemben a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-budapesti Adó- és Vámhivatal Végrehajtási Osztálya foganatosítja a végrehajtást, melyet a felperes kérelmére a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság az 9.P. 20.932/2022/5-I. sorszámú végzésével a per jogerős befejezéséig felfüggesztett [I/11. irat].

Az alperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Törvényszék a 41.Pkf.634.402/2022/3. sorszámu 2023. október 18. napján jogerős végzésével a 9. P. 20.932/2022/5-I. sorszámu végzést helybenhagyta, kötelezte az alperest 19.050,- Ft eljárási költség megfizetésére. [I/12 irat]

2) Az elsőfokú bíróság a 9. P. 20.932/2022/36. sorszámu, 2023. június 5-én kelt ítéletével [I/11 irat] a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 178.021,- forint perköltséget.

3) Az elsőfokú bíróság a kereset elutasítását az alábbiakkal indokolta:

[44] A kereset nem alapos.

[45] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 528. § (1) bekezdése alapján az adós keresettel kérheti a végrehajtási lappal és az azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetését vagy korlátozását, ha a perben közölni kívánt tény

[46] a) akkor történt, amikor az már nem volt közölhető a végrehajtható okirat kiállításának alapjául szolgáló határozat meghozatalát megelőző eljárásban, vagy

[47] b) a végrehajtható okirat kiállításának alapjául szolgáló egyezség megkötése után következett be.

[48] A bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a kereset jogalapjaként megjelölt, a végrehajtás Pp. 528. § (1) bekezdése szerinti megszüntetését eredményező tények egyikét sem bizonyította. A felperes a kereset ténybeli alapjaként azt adta elő, hogy az alperes által benyújtott EMEGKER megnevezésű okirat benyújtását, az adók módjára történő behajtás kezdeményezését nem előzte meg kontradiktórius bírósági eljárás, másrészt a követelés elévülésére hivatkozott.

[49] Nem volt vitatott a perben, hogy a felperes és az alperesi jogelőd között létrejött támogatási szerződés - a Korm. r. 2. § 26. és 27. pontjai értelmében - polgári jogi szerződést, illetve polgári jogi jogviszonyt keletkeztetett a kedvezményezett felperes és az Irányító Hatóság között. Nem volt vitatott az sem, hogy a felperes a támogatást megkapta, és felhasználta, a projektet megvalósította. A támogatási szerződés sajátos szerződés, a szabálytalansági eljárás és annak jogkövetkezményei pedig sajátos eljárási forma, abban a polgári jogi és közjogi elemek keverednek. Ez mindenekelőtt abban jelenik meg, hogy a támogatási szerződés tárgyát közpénz, az uniós támogatás felhasználása képezi, a szerződés azonban nem hatósági, hanem polgári jogi szerződés.

A támogatási szerződés a Korm. r. keretei között tartalmazza a felek jogait és kötelezettségeit, a Korm. r. 35-36. §-a szabályozza a támogatási szerződéstől való elállást, hivatkozva a „Ptk.-ban és a támogatási szerződésben” foglaltakra. A szabálytalanságról az uniós jog, az 1083/2006/EK tanácsi rendelet 2. cikk 7. pontja és a R. rendelkezik, a támogatási szerződés szerinti kötelezettségek megsértése szabálytalanság. A Korm. r. 34. alcíme (83.-100. §) és az egységes működési kézikönyvről szóló 547/2013. (XII. 30.) Korm. rendelet szerint lefolytatott szabálytalansági eljárásban a szabálytalanság megállapításával, szabálytalansági döntéssel szemben a Korm. r. egyszeri jogorvoslatot tesz lehetővé. A megállapítás ellen előterjesztett kérelmet elbíráló központi koordinációs szerv határozatával a szabálytalansági megállapítást helybenhagyja vagy megsemmisíti. A Korm. r. 99. § (4) bekezdése ezzel összefüggésben rendelkezik úgy, hogy a központi koordinációs szerv döntése ellen, - a Korm. r. által szabályozott eljárási keretek között - „további jogorvoslati kérelem előterjesztésének nincs helye”. A szabálytalansági eljárás tárgya, hogy a támogatott szerződésszerűen teljesített-e, a támogatás jogszabályi és szerződéses feltételeinek eleget tett-e. A közpénz felhasználásának módját a lebonyolításban részt vevő szervezet egy hatósági jellegű eljárásban ellenőrzi, a

szerződésszegés jogkövetkezménye azonban közjogi jellegű és polgári jogi (szerződéstől elállás) is lehet.

A szabálytalansági eljáráson belüli egyszeri jogorvoslat nem jelenti a polgári perrendtartás alkalmazásának kizárását az ügyben. A támogatási szerződéstől, mint polgári jogi szerződéstől való elállás esetén a szerződésszegéssel kapcsolatban tett megállapítások a polgári bíróság előtt vitathatók (a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 7. §, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 1:6. §). Erre tekintettel a R. 99. § (4) bekezdése nem értelmezhető a bírói út kizárásának, a polgári perrendtartás szerint a feleket és a bírót megillető jogosultságok és kötelezettségek korlátozásának. A bizonyítás vagy a jogorvoslat vonatkozásában is a polgári perrendtartás szabályai alkalmazandók, a bíróság a szerződéstől elállás jogszerűségét érdemben megvizsgálja.

[50] A kereseti kérelem tartalmában azt célozta, hogy megszűnjön a támogatás visszafizetésének kötelezettsége. Ez alapján a Támogatási szerződés és az annak részét képező Általános Szerződési Feltételek alapján történt, a Korm. r. 35. § (1) és a 90. § (3) bekezdésén alapuló elállás jogszerűségét kellett is vizsgálni kellett a perben. Mindez biztosítja a támogatásban részesülő számára a megfelelő jogorvoslati lehetőséget. A Korm. r. 92. § (1), a 94. § (1), a 97. § (1), a 99. § (4) bekezdéseiből következően a szabálytalansági eljárások kapcsán hozott döntések bírósági felülvizsgálatára nincs mód.

A tényállás szerint a projekttel összefüggésben a szabálytalansági eljárás eredményeként hozott döntés értelmében a felperes a létszámtartásra, valamint az üzleti eredmény növekedésre vonatkozó vállalást alul teljesítette, azok nem teljesültek szerződésszerűen. A Támogatói Okirat 5. pontja értelmében a kedvezményezett a projekt megvalósítása során a támogatást a 4. mellékletben meghatározott számszerűsíthető eredmények elérésére jogosult és egyben köteles felhasználni; a kedvezményezett a számszerűsíthető eredményeket teljesíteni köteles. A bázislétszám a pályázat beadását megelőző év, azaz 2010. év statisztikai állományi létszáma volt, 11 fő. A 2013. évre vonatkozó beszámoló szerint a felperes átlagos statisztikai létszáma 10 fő volt, 2014. évre pedig 6 fő, melyek átlaga 8 fő, ami nem éri el a vállalat mértékét a 0,5 %-os elfogadható negatív eltérés figyelembevételével sem.

[51] A felperes megvalósította az Általános Szerződési Feltételek 7.2.2 pontjában írt szerződésszegést: a támogatási szerződésben vállalt kötelezettségeit nem teljesítette, a projekt megvalósítása nem felelt meg a pályázati feltételeknek, a szerződésszegés miatt a döntés a pénzügyi érdeksérelmek tekintetében is megalapozott volt. Az okirati bizonyítékok tehát kétséget kizáróan igazolják a felperes szerződésszegését, az alperesi jogelőd szerződéstől való elállása arányban állt a szerződésszegés súlyával.

[52] A bíróság kiemeli, hogy a perbeli esetben a támogatási szerződéstől elállás a szabálytalanság megtörténtét megállapító és jogkövetkezményt elrendelő döntéssel lezárt szabálytalansági eljárásban, a szabálytalanságkezelés keretei között a Korm. r. 90. § (2) bekezdés a), a (3) bekezdés b) pontja által engedett jogkövetkezmény [Korm. r. 35. § (1) bekezdés e) pont]. Az alperesi jogelőd a Ptk. 320. § (1) bekezdés szerint jogszabálynál fogva volt elállásra jogosult, azaz ún. törvényes elállási jogát gyakorolta. Ebből okszerűen következik az, hogy a bíróság a kereset érdemi elbírálása során azt vizsgálhatta, hogy a joggyakorlás jogszabályi feltételei teljesültek-e, a szabálytalansági eljárás megállapításai a jogkövetkezmény alkalmazását megalapozták-e. A bíróság a támogatási szerződéstől elállás jogszerűségét, a közpénz felhasználásának ahhoz vezetett módját érdemben megvizsgálta, értékelte a döntés alapjául szolgált bizonyítékokat, és azokból azt a következtetést vonta le, hogy a támogatott felperes az elállásra okot adott: nem szerződésszerűen teljesített, a támogatás jogszabályi és szerződéses feltételeinek nem tett eleget. A felperes részére nincs visszajáró szolgáltatás, a támogatási jogviszony sajátossága folytán a szerződéskötést megelőző állapot visszaállítása az általa igénybe vett támogatás - külön eljárási rendben, az Amr. szerint történő - visszafizetését jelenti.

[53] A bíróság álláspontja szerint a támogatási jogviszony specialitásából adódóan akkor is van lehetőség adók módjára történő behajtásnak, ha nincs közigazgatási határozat. A támogatási jogviszony specialitásából eredően – mely polgári jogviszony, melynek vannak közigazgatási elemei – szabályozta a Korm. r. 102.§ (1) bekezdése az adók módjára történő behajtást. A követelés adók módjára történő behajtásának nem feltétele, hogy az Irányító Hatóság a felperessel szemben polgári pert indítson. E körben a bíróság osztotta az alperes által előadottakat.

[54] A bíróság a felperes elévülési kifogását sem tartotta alaposnak az alábbiak szerint. A Támogatói Okirat kiállítására, és a támogatás igénybevételére nem vitatottan az új Ptk. hatálybalépése, 2014. március 15. napja előtt került sor, ezért a követelés elévülésére a Ptké. 50. § (1) bekezdése értelmében a régi Ptk. rendelkezései voltak alkalmazandóak. A felperes állítása szerint a követelés már 2016. szeptemberében elévült, tehát nemcsak a végrehajtási eljárás megindulását megelőzően beállt elévülésre hivatkozott a felperes, hanem az elévülés bekövetkeztét olyan időpontban állította, ami szerint a követelés elévülése már a szabálytalansági eljárás megindulásának évét (2019.) megelőzően bekövetkezett.

[55] Hangsúlyozza a bíróság, hogy a felperes által hivatkozott végrehajtandó követelés elévülése is csak akkor vizsgálható a végrehajtás megszüntetése iránti perben, amennyiben ennek az eljárásjogi feltételei, azaz a perbeli esetben a Pp. 528.§ (1) bekezdés a) pontjában foglalt feltételei fennállnak. A hivatkozott jogszabály alapján ezért a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által a jelen perben közölt tény, azaz az elévülés mikor történt, illetve, hogy ehhez képest a felperes által állított időpontban az elévülés beállta közölhető volt-e a végrehajtható okirat alapjául szolgáló szabálytalansági eljárásban.

[56] Hangsúlyozza a bíróság, hogy a felperes tényállítása - az elévülés - a felperes saját előadása szerint már 2016. szeptemberében, tehát a szabálytalansági eljárás megindítása előtt bekövetkezett. A felperes részére a jogerős döntés 2019. november 4. napján kézbesítésre került. Ekként nem volt akadálya annak, hogy a felperes ezt a tényt közölje a szabálytalansági eljárásban. Ez a körülmény pedig a már hivatkozott Pp. 528.§ (1) bekezdés a) pontja szerint önmagában eljárásjogi akadályát képezi a végrehajtás megszüntetése iránti per megindításának, mivel a közölhetetlenséggel kapcsolatos törvényi előfeltétel a perbeli esetben nem áll fenn.

[57] A fentiekre tekintettel a bíróság a végrehajtás megszüntetése iránti keresetet – mint megalapozatlant – elutasította.

[58] A bíróság a pereszes felperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes részére az általa felszámított, jogtanácsosi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

[59] Az ítélet elleni fellebbezési jog a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontján alapul."

4) Felperes az elsőfokú bíróság ítélete ellen – a soronkívüli eljárásra tekintettel - 2023. augusztus 18. napján fellebbezést terjesztett elő [I/12 irat]; a fellebbezésén 284.832, Ft fellebbezési illetéket lerótt.

Felperes fellebbezésében az alábbi kérelmeket terjesztett elő.

„1) Felperes elsődlegesen kéri, hogy Tisztelt Fővárosi Törvényszék a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 9. P. 20.932/2022/36. sorszámú ítéletét a Pp. 380.§ c) pontja vagy

381.§-a alapján helyezze hatályon kívül, és az utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára. Állapítsa meg a felperes fellebbezési perköltségét a Pp. 386. § (3) bekezdése alapján.

2) A felperes másodlagosan kéri, hogy Tisztelt Fővárosi Törvényszék a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 9. P.20.932/2022/36. sorszámú ítéletét a Pp. 389.§-a alapján alkalmazandó Pp. 383.§ (1)-(3) bekezdése alapján teljes egészében változtassa meg, felperes keresetének adjon helyt, és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatóság Végrehajtási Osztály 3. előtti 6444383649 iktatószámán közölt – adók módjára való végrehajtás keretében – 3.560.426,- Ft tekintetében a végrehajtási eljárást szüntesse meg; mellőzze a felperesnek az alperes javára 178.021,- Ft elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését.

Felperes a megváltoztatás körében kéri, hogy Tisztelt Fővárosi Törvényszék az ítélet [52] bekezdéséből, továbbá az [53] bekezdéséből az alábbi indokolásokat szíveskedjék mellőzni, miszerint:

[52] [...], „Ebből okszerűen következik az, hogy a bíróság a kereset érdemi elbírálása során azt vizsgálhatta, hogy e joggyakorlás jogszabályi feltételei teljesültek-e, a szabálytalansági eljárás megállapításai a jogkövetkezmény alkalmazását megalapozták-e. A bíróság a támogatási szerződéstől elállás jogszerűségét, a közpénz felhasználásának ahhoz vezetett módját érdemben megvizsgálta, értékelte a döntés alapjául szolgált bizonyítékokat, és azokból azt a következtetést vonta le, hogy a támogatott felperes az elállásra okot adott: nem szerződésszerűen teljesített, a támogatás jogszabályi és szerződéses feltételeinek nem tett eleget” [...]

[53] „A bíróság álláspontja szerint a támogatási jogviszony specialitásából adódóan akkor is van lehetőség adók módjára történő behajtásnak, ha nincs közigazgatási határozat. A támogatási jogviszony specialitásából eredően – mely polgári jogviszony, melynek vannak közigazgatási elemei – szabályozta a Korm. r. 102.§ (1) bekezdése az adók módjára történő behajtást. A követelés adók módjára történő behajtásának nem feltétele, hogy az Irányító Hatóság a felperessel szemben polgári pert indítson. E körben a bíróság osztotta az alperes által előadottakat.”

Kötelezze az alperest az elsőfokú eljárásra felszámított (213.626,- Ft lerótt illeték és 178.021,- Ft ügyvédi munkadíj és 48.066,- Ft áfa =) 439.713,- Ft perköltségének megfizetésére.

3) Felperes kéri, hogy a fellebbezés eredményessége esetén kötelezze az alperest a fellebbezési eljárásban felmerült felperesi perköltség megfizetésére Pp. 83.§ (1) bekezdése alapján. Ennek összegét felperes a Pp. 81.§-a alapján (284.832,- Ft illeték és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2)-(6) bekezdése alapján 3.560.426,-Ft.Ft per tárgy érték után 178.021,-Ft. ügyvédi munkadíj+ 27 % áfa (48.066,- Ft), továbbá 4.081,- Ft (készkiadás: leírási díj, fénymásolás, internethasználat, telefonhasználat)=) 515.000,- Ft összegben számítja fel. Felperes F/1 alatt csatolja az erre vonatkozó költségjegyzéket.

4) Felperes a Pp. 376.§ (2) bekezdése alapján kéri, hogy Tisztelt Fővárosi Törvényszék a felperes fellebbezését tárgyaláson bírálja el.”

5) Felperes a fellebbezésének indokolásában kiemelte – a II. fokú ítéletben is rögzített – alapvető szempontokat, amelyek a következők:

[31] Felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti az eljárási jogszabályi rendelkezéseket. Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást hiányosan állapította meg. A tényállásbeli indokolás ugyanis nem tartalmazza azokat a tényeket, amelyek alapján az elsőfokú bíróság levonhatta volna azt a következtetést, hogy a felek közötti polgári jogviszony tekintetében olyan jogerős közigazgatási, illetve közigazgatási bíróság vagy polgári bíróság által hozott bírósági határozat nem született, amely alapján az adók módjára történő adóügyi végrehajtás megindításának helye lenne.

[32] Hangsúlyozta, hogy semmilyen állami kényszerrel történő végrehajtásnak nincs helye, ha a bíróság (hatóság) nem hozott a felet kötelező, jogerős határozatot.

[33] Úgy szintén az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazza az elévülés, illetve annak félbeszakadása tekintetében fennálló jelentős tényeket, és az azzal kapcsolatos okfejtést, hogy a követelés – amelynek érdekében az alperes igényt nem érvényesített – elévülése bekövetkezett-e. Továbbá a követelés elévülése esetén bármilyen végrehajtásnak miként lehet helye a NAV előtt.

[34] Felperes kiemelte, hogy a Kúria 2020. december 7-én kelt Kpkf.VI.40.329/2020/2. sorszámú végzésében foglaltakat az elsőfokú bíróságnak nyomatékosan érvényre kellett volna juttatnia; továbbá indokolásában rögzítenie kellett volna, hogy a felperesnek a PKKB 21.P.85.508/2021/18. sorszámú keresetlevelet visszautasító végzésében (amelyet a Fővárosi Törvényszék 2021. augusztus 27. napján kelt 48.Pkf.633.419/2021/5. sorszámú végzésével helybenhagyott) tulajdonképpen az alperessel szemben – polgári jogi tekintetben – nem lehetett igénye, mert a Támogatási Okirattal részére juttatott támogatás birtokában volt.

Felperes megítélése szerint az elsőfokú bíróságnak a rendelkezésére álló okiratokon alapuló tényanyag tekintetében a fenti kérdésekben egyértelműen állást kellett volna foglalnia, ekként az elsőfokú ítélet sérti a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseinek rendelkezéseit.

[35] Felperes a fellebbezésében részletesen taglalta a peradatok alapján – álláspontja szerint – megállapítható tényeket. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon nem tette a tényállás részévé azokat a körülményeket, amelyek a PKKB előtti perben a keresetlevél előterjesztésével kapcsolatban keletkeztek, majd a visszautasító végzés elleni fellebbezésben is jogi érvekkel alátámasztásra kerültek. Mindezek – meglátása szerint – alátámasztják azt, hogy a Támogatási Okirat visszavonása következtében – amely a Ptk. szerint a szerződéstől való elállásnak minősül – a felperes birtokában lévő támogatási összeg jogszabályszerű felhasználása tekintetében az Irányító Hatóságnak vagy a Közreműködő Szervezetnek – jelen esetben – az alperesnek kellett volna keresetet indítania. A felperes szerint az elsőfokú bíróságnak ítélete indokolásában meg kellett volna állapítania tényként, hogy a támogató a polgári jogi szerződéstől elállt. Ha ezzel összefüggésben a felperessel szemben igénye keletkezett, ezt polgári bíróság előtt lett volna szükséges érvényesítenie.

[36] Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [44]-[51] bekezdéseiben foglaltakkal kapcsolatban felperes rámutatott arra, hogy a végrehajtás megszüntetése iránti perben nem volt kereseti kérelme arra vonatkozóan, hogy a bíróság vizsgálja, hogy az alperesnek a támogatási szerződéstől való elállása (szabálytalansági eljárása és ebben hozott döntés) jogszerű-e, alperes pedig viszontkeresetet nem terjesztett elő azon igénye tekintetében, hogy az elállása folytán felperesnek milyen tartozása van. Erre tekintettel jogszabálysértőnek (Pp. 341. § (1) bekezdése, 342. § (2)-(3) bekezdései) tartotta az elsőfokú bíróság eljárását, amikor ezt a kérdést a vizsgálata körébe vonta. Kiemelte, hogy a keresetének egyik ténybeli alapja az volt, hogy az adók módjára történő végrehajtásnak – közigazgatási vagy polgári jogerős határozat alapján nem volt helye, amely alapján a NAV a végrehajtást a felperes gazdálkodó szervezettel szemben folytathatta. A másik ténybeli alap a követelés elévülése volt, mert a teljesítés megvizsgálására szerződészerűen alperes részéről nem került sor, a hibás teljesítésből eredő igénye érvényesítésével a PM-ITM a szabálytalansági döntésbe foglalt

elállásával elkésett. A kereset és viszontkereset hiányában ezzel a kérdéssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság nem foglalhatott volna állást. Az ítélet ezért nem felel meg a Pp. 380. § c) pontjában foglalt rendelkezéseknek.

[37] A teljesítés módja, a szerződésszegés és az elévülés tárgyában a felperes hivatkozott a rPtk. 283. § (1)-(2) bekezdéseiben, 285. §-ában, 300. § (1)-(2) bekezdéseiben, 305. § (1) bekezdésében, 307. § (1) bekezdésében, 308. § (1) bekezdésében, 308/A. § (1) bekezdésében, 311/A. §-ában, 312. § (1) bekezdésében, 317. § (1) bekezdésében, 319. § (1)-(3) bekezdéseiben, 320. § (1)-(3) bekezdéseiben, 321. § (1)-(2) bekezdésében, 322. §-ában, 323. § (1)-(2) bekezdésében, 324. § (1)-(3) bekezdéseiben, 325. § (1)-(2) bekezdésében, 326. § (1)-(2) bekezdésében, 327. § (1)-(3) bekezdésében foglalt rendelkezésekre, melyekből azt a következtetést vonta le, hogy a bíróságnak megfelelő pervezetéssel, ha az volt az álláspontja, hogy az alperesnek polgári bíróság előtti igényérvényesítése hiányában is a felperes által indított végrehajtás megszüntetése iránti perében az anyagi jogi igényt elbírálhatja, a feleket fel kellett volna hívnia a tényállás fenti jogszabályok szerinti előadására, a felperes szerződésből eredő teljesítése, az ezzel kapcsolatos időbeli korlátok alperes igényérvényesítése tekintetében történő vizsgálata, a szolgáltatás oszthatósága, és ebből eredően a felperes szabályszerű teljesítése tekintetében elfogadható értékrész megállapíthatósága, valamint az alperesnek az érdekmúlása bizonyíthatóságfa tekintetében. Ezzel kapcsolatosan azonban az elsőfokú bíróság a jogvita kereteit nem határozta meg és sem perfelvételi eljárást (Pp. 183. §), sem pedig anyagi pervezetési tevékenységet (Pp. 237. §) nem végzett.

[38] Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a 26-I. sorszámú végzésével a perfelvételt lezárta, az érdemi tárgyalást nyomban megtartotta, majd a tárgyalást berekesztette és határozathirdetésre halasztotta a 26-II. sorszámú végzésével. A határozathirdetésre kitűzött időpontban azonban az elsőfokú bíróság a határozatot nem hirdette ki, hanem a tárgyalást megnyitotta. Ezt követően anyagi pervezetést adott, majd a tárgyalást elhalasztotta és 15 napos határidővel felhívta a feleket nyilatkozattételre (bizonyítékaik, indítványaik előterjesztésére). Felperes hangsúlyozta, hogy a határozathirdetésre kitűzött időpontban tett anyagi pervezetés jogszabálysértő, mert a felek a tárgyalásra szabályszerűen nem kerültek idézésre (Pp. 227. § (2) bekezdése), a bíróságnak a tárgyalást, annak megnyitását követően el kellett volna halasztania. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást sem nyitotta meg, a tárgyalás megtartásának akadálya volt a tárgyalásra szóló idézés hiányában, s a pervezetés sem felel meg a törvény rendelkezéseinek.

[39] Felperes kiemelte, hogy a Pp. 535. § (1)-(3) bekezdése a végrehajtás megszüntetése iránti

perekben a Pp. általános szabályaitól eltérő szabályokat állapít meg; 526-527. §§, 535. § (1)-(3) bekezdései. Ezekből következően a határozathirdetésre halasztott tárgyalást a bíróságnak a határozat írásba foglalt kihirdetésével kellett volna teljesítenie. Bár a Pp. 224. § (3) bekezdése értelmében a bíróság a tárgyalást megnyithatta, azonban a tárgyalás az érdemi szakba került, vissza, nem pedig perfelvételi szakba. Ennek folytán az elsőfokú bíróság nem szerezhette volna be az előzményi iratokat, a felek között korábban folyt közigazgatási és polgári per iratait. A Pp. 535. § (3) bekezdése értelmében pedig az elsőfokú bíróságnak nem volt továbbperfelvételi iratelőterjesztési intézkedési lehetősége.

[40] Az elsőfokú ítélet indokolásának [52]-[53] bekezdéseivel kapcsolatban a felperes arra mutatott rá, hogy a PM-ITM első- és másodfokú szabálytalansági döntések visszafizetésre kötelező döntést felperessel szemben jelen ügyben nem hozhattak, mert a polgári jogi igényét a közigazgatási szerveknek is a bíróság (közjegyző) előtt kell érvényesítenie. Ennek hiányában a jogellenesen visszafizetésre kötelező döntés alapján az alperes nem fordulhatott volna adóvégrehajtást eredményező megkeresésével a NAV-hoz.

[41] Felperes nyomatékka mutatott rá arra, hogy a bíróságnak a végrehajtás megszüntetése iránti perben arról kellett döntenie, hogy a végrehajtandó követelés érvényesítés a felperessel szemben a jogszabályoknak megfelelően folyt-e, mielőtt a NAV részére az adók módjára történő behajtás érdekében az alperes a végrehajtható okiratot kiadta. Felperes szerint ez nem az Ámr. szerinti visszafizetés, mivel egyrészt a követelését az alperesnek (illetve az anyagi jogosultnak) polgári bíróság előtt kell érvényesítenie (rPtk. 7. § (1) bekezdése) a felperessel szemben, másrészt az igény elévült, harmadrészt az alperesnek nincs a visszafizetés követelése tekintetében hatásköre, de e tárgykörben visszafizetésre kötelező határozatot nem is hozott. Utalt arra is, hogy a támogatási jogviszony specialitása nem az, hogy a bírósági utat meg nem járt, elállás folytán az alperes által kimutatott fizetési kötelezettséget a NAV adók módjára behajthatná. Erre vonatkozó törvényi rendelkezés nem áll fenn, ilyenre az elsőfokú bíróság sem hivatkozott.

[42] A 28. sz. tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt anyagi pervezetés kapcsán előadta, hogy az azért nem helytálló, mert a felperesnek anyagi jogi igénye a támogatási szerződésből eredően az alperessel szemben nem lehetett két okból; az elállás nem az alperes részéről történt, hanem a PM-ITM részéről, ezért csak e két szervezet valamelyike kezdeményezhette volna az igénye

érvényesítését, alperes nem, illetőleg aztért, mert a rPtk. értelmében annak a félnek lehet igénye, akitől az elállás folytán a másik félnél maradt szolgáltatás, és annak visszakövetelése érdekében igényt érvényesít. Ebből következően a támogatási döntés visszavonása folytán az elállás időbelisége, jogszerűsége, a visszamaradt szolgáltatás összességének meghatározása jelen perben nem volt az elsőfokú bíróság részéről elbírálható, mert ez a felperes részéről nem volt perbe vitt jog. Etekintetben az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseten, s jogszabálysértő a keresetnek azon a címen történő elutasítása, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, hiszen a perben ebben a kérdésben nem volt lehetőség bizonyításra.

[43] Meglátása szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Pp. 528. § (1)-(2) bekezdéseiben foglalt rendelkezéseket.

[44] Álláspontja szerint nehezen beazonosítható az Avtv. 29. § (1) bekezdés 8. pontja szerinti végrehajtható okirat, hogy az végrehajtási lappal, vagy végrehajtási záradékkal ellátott okirattal esik-e egy tekintet alá.

[45] Utalt arra, hogy a Pp. 528. § (1) bekezdése szerinti jogalapi indok esetében a végrehajtható okirat kiállítását megelőző eljárásban a felperes nem közölhette kifogásait, mert nem volt ilyen eljárás. A szabálytalansági eljárás egy hivatalból indított közigazgatási eljárás volt, amelynek a jogkövetkezménye a támogatási okirat visszavonása volt. Ez a döntés azonban nem volt helytálló, mert a Korm. r. I. 90. § (3) bekezdés b) pontja alapján csak a támogatási szerződéstől való elállásról lehetett rendelkezni jogkövetkezményként a PM-ITM részéről. A döntés jogellenesen rendelkezett a visszafizetésről, mert ilyen döntés meghozatalára a Korm. r. I. 90. § (3) bekezdés a) pontja alapján nem kerülhetett sor. A támogatási szerződéstől való elállás következtében a felperest terhelő visszafizetési kötelezettségről polgári bíróságnak kellett volna döntenie a PM-ITM kérelmére.

[46] A Pp. 528. § (2) bekezdése szerint pedig az alperesi követelés elévült, illetőleg az adók módjára történő behajtásnak nem volt helye jogerős okirat hiányában.

[47] Felperes a fellebbezésében tételesen megjelölte a hatályosan alkalmazható/alkalmazandó anyagi jogi rendelkezéseket.

[48] Állította, hogy a követelés már 2017. április 25. napján elévült, a szabálytalansági eljárást pedig csak ezt követően indították meg. Előadta továbbá, hogy az egyenlegközléseket nem fogadta el, nem írta alá, az elsőfokú bíróság azonban az ezekkel kapcsolatos nemleges tényeket nem állapította meg."

6) Az alperes fellebbezési ellenkérelmében – a II.fokú ítélet által rögzítetten – az alábbiakra hivatkozott.

„[49] Alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletének helybenhagyását, felperes perköltségben marasztalását kérte. Perköltség igényét a R. 4. § a) pontja alapján, mérlegeléssel kérte megállapítani.

[50] Álláspontja szerint tévedett a felepres akkor, amikor fellebbezésében a Pp. 380. § c) pontját, illetőleg a Pp. 381. §-át jelölte meg a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2023. június 5-én kelt, 9.P.20.932/2022/36. ítéletében foglalt jogszabálysértés megjelölésének alátámasztásaként. A bíróság ítéletének 10 és 11. oldalán a [48] pontban helyes utalt arra, hogy a felperes a Pp. 528. § (1) bekezdésének a) vagy b) pontjában rögzített tények fennálltát nem igazolta.

[51] Megalapozatlannak tartotta a felperes fellebbezését abban a tekintetben, hogy az ítélet sérti a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésének rendelkezéseit. Az ítélet tartalmazza a megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmét, illetve nyilatkozatát és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a 10-13. oldalon a részletes jogi indokolást.

[52] A fellebbezés 17. és 18. oldalán az elévülésre vonatkozóan kifejtettek nem megalapozottak tekintettel arra, hogy a felperes az elévülésre nem hivatkozott a szabálytalansági eljárás során.

[53] Megítélése szerint a Pp. 224. § (3) bekezdésére tekintettel a bíróság a berekesztett tárgyalást a határozat kihirdetése előtt újból megnyithatja, ha valamely kérdés további tárgyalása szükséges. A citált jogszabályhely szerinti intézkedés nem értelmezhető perfelvételnél, ebből következően téves a felepresnek az ezzel kapcsolatos eljárási szabálytalanságra vonatkozó érvelése a fellebbezés 18 és 19. oldalán.”

7) A II. fokú bíróság az indokolásának [54] bekezdésében megállapított, miszerint „Felperes az alperesi ellenkérelemre tett észrevételében az első- és a másodfokú eljárás során már előadott jogi álláspontját összegezte.”

C) A Fővárosi Törvényszék - indítvánnyal támadott - 41. Pf. 634.845/2023/6. sorszámú – helybenhagyó - ítélete

1) A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a **2023. december 5. napján kelt 41.Pf.634.845/2023/6. sorszámú ítéletével** az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 89.011,- Ft fellebbezési eljárási költséget.[I/13 irat,]

2) A II. fokú bíróság az ítélete – érdemben – az alábbi indokolást tartalmazza:

[55] A fellebbezés nem megalapozott.

[56] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem és ellenkérelem Pp. 342. § (1) bekezdése szerinti korlátai között a tényállást teljeskörűen feltárta helyesen állapította meg, a jogvita elbírálása szempontjából irányadó jogszabályi rendelkezéseket helytállóan hívta fel. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével is egyetért, azonban az alábbiak szerinti teljesen eltérő indokolás mellett.

[57] A másodfokú bíróság elsődlegesen azt hangsúlyozza, amint arra a felperes is helyesen utalt fellebbezésében, hogy a végrehajtás megszüntetése iránti perre a Pp. általános szabályaihoz képest speciális rendelkezések irányadóak. Ilyen speciális szabályok a végrehajtás megszüntetése iránti per indításának feltételeit meghatározó, Pp. 528. § (1)-(2) bekezdései, 529. §-a.

[58] A felperes által érvényesített jog alapján a perben mindenekelőtt azt kellett vizsgálni, hogy e perindítási feltételek fennállnak-e.

[59] Felperes a kereseti kérelmét – a 2022. augusztus 24-i tárgyalási határnapról felvett 18. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata (2. oldal 3. bekezdés) szerint – elsődlegesen a Pp. 528. § (2) bekezdés b) pontjára (a követelés megszűnt), másodlagosan a Pp. 528. § (2) bekezdés a) pontjára (a követelés elévült), harmadlagosan a Pp. 528. § (1) bekezdés a) pontjára (nem volt megelőző bírósági kontradiktórius eljárás, ahol a tényeket – a követelés megszűnése, elévülése – előadhatta volna) alapította.

[60] A Pp. 528. § (1) bekezdés a) pontja szerint, az adós keresettel kérheti a végrehajtási lappal és az azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetését vagy korlátozását, ha a perben közölni kívánt tény a) akkor történt, amikor az már nem volt közölhető a végrehajtható okirat kiállításának alapjául szolgáló határozat meghozatalát megelőző eljárásban.

A (2) bekezdés szerint, az adós keresettel kérheti a végrehajtási záradékkal ellátott okirattal és az azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetését vagy korlátozását, ha a) a végrehajtani kívánt követelés, illetve a végrehajtási jog elévült, b) a követelés vagy annak egy része megszűnt.

A Pp. 529. §-a szerint, a pert akkor lehet megindítani, ha a végrehajtás megszüntetésére vagy korlátozására a perben közölni kívánt okból a bírósági végrehajtásról szóló törvény szerint a bírósági végrehajtási eljárás keretében nincs lehetőség.

[61] A másodfokú bíróság a fenti jogszabályi feltételek közül többnek a fennállását sem látta megállapíthatónak az alábbiak szerint.

[62] A 2017. évi CLIII. törvény (Avtv.) 29. § (1) bekezdés 8. pontja szerinti elektronikus megkeresés köztartozás behajtására elnevezésű végrehajtható okirat nem minősül sem a Pp. 528. § (1) bekezdése szerinti „végrehajtási lappal és azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirat”-nak, sem pedig a Pp. 528. § (2) bekezdése szerinti „végrehajtási záradékkal ellátott okirat és azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirat”-nak.

[63] A Pp.-hez fűzött Nagykomentár (Kaáli Éva, In: Wopera Zsuzsa (szerk.) szerint:

„A végrehajtási lappal egy tekintet alá eső végrehajtható okiratok, amelyeket a bíróság akkor

hoz, ha a végrehajtás elrendelését megelőzően a követelésről már érdemi döntés született, amelyekben a végrehajtható okiratban foglalt marasztaláshoz anyagi jogerő hatás fűződik vagy, ha a bíróság a végrehajtás elrendelésével együtt a végrehajtás foganatosításához tartozó eljárási cselekményt is végez, a következők:

- a biztosítási intézkedés végrehajtását elrendelő végzés [Vht. 190-193/A. §, pénzkövetelés biztosítása Vht. 194. §-199. §, meghatározott dolog zárlata);

- közvetlen bírósági letiltó végzés [Vht. 24. §];

- átutalási végzés [Vht. 80. §];

- közvetlen bírósági felhívást tartalmazó határozat [Vht. 28. §];

- a bíróság rendbírságról szóló értesítése [Vht. 45/A. § (5) bekezdés];

- a tartással kapcsolatos ügyekben a joghatóságról, az alkalmazandó jogról, a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az e területen folytatott együttműködésről szóló 4/2009/EK tanácsi rendelet alapján kijelölt hazai központi hatóság által a tartásra kötelezett adatainak beszerzésére kiállított megkeresés [Vht.10. § e) pont].

A Vht. 20. §-a és 22-23. §-ai tartalmazzák taxatív felsorolva azokat a határozatokat, okiratokat, felszólításokat, melyeket a bíróság, illetőleg közjegyző láthat el végrehajtási záradékkal.

A végrehajtási záradékkal egy tekintet alá eső végrehajtható okiratok az alábbiak: - a közvetlen bírósági felhívást tartalmazó határozat [Vht. 28. §., Vht. 30. § (1) bekezdés] - közvetlen bírósági letiltó végzés [Vht. 24. §, Vht. 30. § (1) bekezdés] - átutalási végzés [Vht. 80. §].”

[64] Mindezek alapján aggálytalanul megállapítható, hogy az alperes által 2020. március 4. napján a NAV-nak küldött elektronikus megkereséssel elrendelt adóigazgatási végrehajtási eljárás bíróság általi megszüntetésének sem a Pp. 528. § (1) bekezdése, sem az 528. § (2) bekezdése alapján nincs helye.

[65] Emellett a Pp. 529. §-a által előírt azon feltétel sem áll fenn, hogy a végrehajtás megszüntetésére irányuló pert akkor lehet megindítani, ha a végrehajtás megszüntetésére a perben közölni kívánt okból a bírósági végrehajtásról szóló törvény szerint a bírósági végrehajtási eljárás keretében nincs lehetőség.

A NAV által elrendelt adóigazgatási eljárás megszüntetésére a Vht. 41. §-a szerinti eljárás lefolytatásával nincs jogszabályi lehetőség, figyelemmel arra, hogy az adóhatóság által foganatosított végrehajtási eljárásra elsődlegesen Az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvény, másodlagosan, eltérő rendelkezés hiányában Az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (Air.) és Az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (Art.) szabályait kell alkalmazni. A fenti elsődleges és szubszidiárius jelleggel alkalmazott jogszabályok eltérő rendelkezése hiányában van mód az adóhatóság által foganatosított végrehajtási eljárásban a Vht. szabályainak alkalmazására azzal, hogy a Vht. 9. §-a alkalmazásának (Pp. mögöttes jellegű alkalmazásának) nincs helye.

A Pp. 529. §-ának egyértelmű rendelkezése szerint a bírósági végrehajtási eljárás keretében kell fennállnia a lehetőségnek a végrehajtási eljárás Vht. szerinti megszüntetésének, ezért a bíróság nem értelmezheti e feltételt kiterjesztően akként, hogy az adóigazgatási eljárás keretein belül nem volt mód a végrehajtás megszüntetésére.

[66] A fentiekben túlmenően azonban a felperes által a végrehajtás megszüntetésére irányuló kereseti követelése harmadlagos jogalapjaként megjelölt Pp. 528. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megelőző eljárás – ahogy arra a felperes is helyesen hivatkozott a fellebbezésében és az elsőfokú eljárás folyamán is – nem volt. Ilyen eljárásnak ugyanis pl.: a felperes által indított – de keresetlevele jogerős visszautasítása folytán befejezett, újra szabályszerű keresetlevéllel meg nem indított – elállás szabálytalanságának megállapítására irányuló per minősült volna, ahol a bíróság – a kereset, ellenkérelem, esetleges viszontkereset tartalmától függően – érdemben vizsgálta volna a felperesnek a támogatóval kötött polgári jogi szerződését, annak tartalmát, az elállás jogszerűségét, a szerződésszegés tényét, az elévülés kérdését stb. A peres felek egyező előadása és a peradatok tanúsága szerint azonban ilyen bírósági kontradiktórius eljárás lefolytatására nem került sor.

[67] Mivel a Pp. 528. § (1)-(2) bekezdésében és 529. §-ában előírt, a végrehajtás megszüntetése iránti per indításának feltételei nem állnak fenn, a bíróságnak a felperesi keresetet el kellett utasítani, a felperes által előadottakat (követelés megszűnése, elévülés, az ügy érdemére vonatkozó jogerős bírósági határozat hiányában elrendelt végrehajtás) érdemben nem vizsgálhatta.

[68] A fellebbezésben előadottakra tekintettel azt csupán megjegyzi a másodfokú bíróság – annak hangsúlyozása mellett, hogy a kereseten túlterjeszkedésre való felperesi hivatkozást a másodfokú bíróság fennállónak találta, a szerződéstől való elállás jogszerűségét az elsőfokú bíróság nem vizsgálhatta volna, különös tekintettel arra, hogy a végrehajtás megszüntetésére irányuló per indításának feltételei nem álltak fenn –, hogy a támogatási jogviszony – ahogy arra a Kúria is rámutatott – atipikus polgári jogi jogviszony, melynek tartalmát a Támogatói

Okirat, annak mellékletei, ÁSZF stb. és a vonatkozó – felek által is hivatkozott – jogszabályok töltötték meg tartalommal.

Az Államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény 53/A. § (3) bekezdése, valamint a 4/2011. (I. 28.) Korm. rendelet 102. § (1) bekezdése – mint a felek szerződésének része – pedig feljogosítja az irányító hatóságot arra, hogy elállás esetén a vissza nem fizetett támogatás kamatokkal növelt összegének – peresítés nélküli – adók módjára történő behajtására az adóhatóságot megkeresse. Ekként a felperesi állítással szemben minisztériumoknak kellett pert indítani a felperessel szemben a nyújtott támogatás kamatokkal növelt összegének visszafizetése iránt, hanem a felperesnek kellett az igényét – pl. elállás jogszerűtlenségének megállapítása – bíróság előtt érvényesítenie, amit helyesen meg is tett, majd a keresetlevele jogerős visszautasítását követően szabályszerű keresetlevelet nem terjesztett elő a bíróságon, ezért az ügy érdemében bírósági döntés nem született.

[69] Természetesen a felperes nincs elzárva igénye bíróság előtti érvényesítésétől és attól sem, hogy az adóigazgatási eljárásban kérje a végrehajtás megszüntetését – amit a peradatok szerint meg is tett, e kérelmét a NAV elsőfokú adóhatósága 6434498409 iktatószámon meghozott, a NAV Fellebbviteli Igazgatósága 6455310852 végzésével jogerősen elutasított.

[70] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy bár az elsőfokú bíróság a felperesi fellebbezésben hivatkozottak szerint vétett eljárási hibákat (kereseten való túlterjeszkedés, téves anyagi pervezetés), ezek azonban az ügy érdemi eldöntésére nem hatottak ki – egyeseket pedig a felperesi eljárás szabálytalansága elleni kifogás előterjesztését követően az elsőfokú bíróság maga orvosolta (újra megnyitott tárgyalás elhalasztása, felhívás teljesítésére nyitva álló határidő jegyzőkönyv kézbesítésétől számítása) –, ezért a felperesi másodlagos fellebbezési kérelem sem foghatott helyt.

[71] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp.

383. § (2) bekezdése alkalmazásával a fenti eltérő indokolás mellett helybenhagyta.

[72] Felperes a fellebbezési eljárásban pereszes lett. Az alperes perköltségét a pertárgyértékhez igazodó mértékű jogtanácsosi munkadíjban jelölte meg, melyet a másodfokú bíróság a R. 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, 4. § a) pontja alapján 89.011,- forintban állapított meg, s viselésére a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében a felperest kötelezte.

[73] Felperes az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési eljárási illetéket – 284.834,- forint – a fellebbezésével egyidejűleg átutalással megfizette, mivel a fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján annak viselésére köteles.”

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

1) Felperes indítványozó az elsőfokú – keresetet elutasító – ítélet elleni fellebbezést, mint rendes jogorvoslatot a bírósági eljárásban kimerítette. A fellebbezés alapján a II. fokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta.

Felperes az indítvány benyújtásáig felülvizsgálati kérelmet nem terjesztett elő.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

1) Indítványozó jogi képviselője a II. fokú bíróság ítéletét 2023. december 20. napján vette át és a 60 napos határidő (11+31+18) **2024. február 18. napján jár le.**

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

1) Az alkotmányjogi panasz indítványt a [REDACTED] felperes indítványozó terjeszti elő, aki az alkotmányjogi panasz ügyben érintettnek tekintendő, mert a **Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság keresetet elutasító ítéletét a Fővárosi Törvényszék** a gazdálkodó szervezet fellebbezése alapján *helybenhagyta*, és jogerős ítéletet hozott.

2) Az indítványozó gazdasági társaság 2019. óta szenved el (jelenleg is még a gazdasági társasággal szemben folyó adóvégrehajtási eljárásra tekintettel), az ellentmondásos, a bírósági jogorvoslati lehetőségeket nélkülöző, minisztériális szervek által hozott - alkotmányossági tekintetben is vitatható - döntéseket, a 2011-2012. évben pályázati úton elnyert, az Európai Unióból és hazai forrásokból származó, a cég fejlesztését jelentő támogatás jogszerű felhasználása ellenére.

3) Ennek, a cég kiszolgáltatottságát és anyagi terhet is jelentő lépcsői a következők voltak:

a) 2019. évben szabálytalansági eljárás és jogkövetkezményként a támogatási okirat visszavonása folytán a teljes szerződéstől való elállás, miközben a támogatási pénzeszközöket az indítványozó elköltötte és felhasználta, a projektet megvalósította, azonban a 2 évi utánkövetés nem teljesítése miatt került sor a támogatás teljes összegének visszafizetésre kötelezésére.

b) A szabálytalansági eljárásban nem volt a PM-ITM minisztériumoknak törvényes lehetősége – a polgári jogviszonyból eredő - visszafizetésre kötelezésre, mivel az az Áht. 48. § (4) bekezdése alapján a polgári jogviszonyból eredő követelés érvényesítése bírósági útra tartozik. A szabálytalansági eljárás csak arra szolgálhatott, hogy a támogató a szabálytalanságot megállapíthassa és a támogatási okiratot visszavonhatja; azaz elállhatott a támogatási szerződést létrehozását jelentő támogatási okirattól.

c) A szabálytalansági eljárás folytán a visszafizetésre kötelezéssel megjelölt összeg tekintetében a közigazgatási pert kezdeményező keresete alapján eljáró a Fővárosi Törvényszék hatáskör hiánya miatt az Innovációs és Technológiai Minisztérium (ITM) – mint másodfokon eljáró szervvel szemben - a közigazgatási pert megszüntette, és a keresetlevelet a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz (PKKB) áttette. Indítványozó fellebbezés alapján a Kúria a végzést helyben hagyta, kimondva, hogy a követelt összeg polgári jogviszonyból származik, amely bírósági eljárásban érvényesíthető. Indítványozó ezzel kapcsolatban megjegyzi: nem felel meg a jogorvoslattal szemben támasztott követelményeknek, hogy ha a közigazgatási szerv nem közigazgatási hatáskörben hoz mégis közigazgatási intézkedést (a polgári jogviszony ellenére visszafizetésre kötelezést, holott polgári bírósághoz kellene fordulnia az igénye érvényesítése érdekében, akkor az ilyen hatáskör túllépésével kapcsolatos ügyben – mivel jelen esetben a minisztériumnak nem volt közigazgatási hatásköre a visszafizetésre kötelezésre, mégis megtette – a

döntéssel szemben a közigazgatási bíróság nem járhatna el. Ugyanis ennek az eljárásnak a hiánya eredményezte azt, hogy jelenleg is a jogellenes közigazgatási szerv által – polgári ügyben – hozott döntés hatályban van, és állami kényszerrel – a gazdasági társaság indítványozóval szemben – a NAV előtt adóügyi végrehajtási eljárás folyik; miközben a döntésnek törvényes jogalapja nincsen.

d) A felperesnek nem volt (lehetett) polgári jogi igénye az ITM-el szemben, mert a támogatási összeget teljes összegben megkapta és felhasználta, ezért a PKKB előtti perben – az áttétel folytán elrendelt keresetmódosításra történő hiánypótlás következtében – olyan keresetet terjesztett elő, amely a polgári jogi szabályok alapján a szabálytalansági eljárásban hozott visszafizetésre kötelező döntésnek – a jogszabályba ütközésére tekintettel – érvénytelenségi alapon e döntések megsemmisítésére irányult. A bíróság a keresetlevelet visszautasította, amelyet a II. fokú bíróság helybenhagyott. Ezért a II. fokú bíróságnak – ezen alkotmányjogi panasz indítványban támadott – ítéletében az a megállapítás – amely az alperesnek a perben előterjesztett ellenkérelemében foglaltakat veszi át – miszerint hogy a felperesnek kellene polgári pert indítania; teljes egészében elfogadhatatlan!

e) A Magyar Államkincstár, mint közreműködő szervezet (MÁK) azonban a szabálytalansági döntésben foglalt kötelezés alapján végrehajtási eljárást kezdeményezett, és inkasszót bocsátott ki az indítványozó gazdasági társaság bankszámlájára, a felperes cégjegyzékében a végrehajtási eljárást feltüntette. A felperes indítványozó az időszakos hátralék-kimutatás során jelezte a MÁK-nak, hogy a követelés végrehajtása jogszabálysértő, annak nincs jogi alapja; kérte a végrehajtás megszüntetését és a korábban levont összeg visszafizetését.

f) A követelés egy része lassan így levonásra került, majd a követelés fennmaradó részét MÁK a NAV megkeresésével, mint behajtást kérő kezdeményezte adók módjára történő köztartozásként behajtani.

A felperes indítványozót a NAV tájékoztatta az eljárás megindulásáról, majd a NAV tájékoztatását követően indította meg a végrehajtást megszüntetése iránti pert felperes az alperes ellen.

g) A II-III. Kerületi Bíróság a felperes végrehajtás megszüntetése iránti keresetét elutasította, azon indoknál fogva, hogy a felperes a végrehajtás Pp. 528. § (1) bekezdése szerinti megszüntetését eredményező tények egyikét sem bizonyította. A bíróság – kereseti kérelem és viszontkereset hiányában – a tárgyalás határozathozatal miatti berekesztése, majd annak megnyitását követően – érdemben vizsgálta a támogatási szerződés teljesítését és az ítélete [51] bekezdésében megállapította, miszerint „A felperes megvalósította az Általános Szerződési Feltételek 7.2.2 pontjában írt szerződésszegést: a támogatási szerződésben vállalt kötelezettségeit nem teljesítette, a projekt megvalósítása nem felelt meg a pályázati feltételeknek, a szerződésszegés miatt a döntés a pénzügyi érdeksérelem tekintetében is megalapozott volt. Az okirati bizonyítékok tehát kétséget kizáróan igazolják a felperes szerződésszegését, az alperesi jogelőd szerződéstől való elállása arányban állt a szerződésszegés súlyával.

h) A felperes indítványozó fellebbezése alapján a II. fokú bíróság az első fokú bíróság ítéletét – az indokolás teljes megváltoztatásával – helyben hagyta azzal az indokkal, hogy a Pp. 528.§ (1)-(2) bekezdése alapján az Avt-n alapuló végrehajtható okirat elleni végrehajtás megszüntetése, korlátozása iránti eljárás nem kezdeményezhető. A felperes által hivatkozott perbeli eljárási szabálysértést pedig a bíróság megállapította, de nem tartotta olyannak – az eltérő jogi álláspontjára tekintettel – amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

Lényegében ezek azok a „mérőkövek” amelyek alapján az indítványozó az alkotmányjogi panaszát előterjeszti a jogerős ítélet ellen.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A) Állított alapjogsérelem, amely a bírói döntést érdemben befolyásolta.

1) A felperes indítványozó és a Támogató között létrejött polgári jogi szerződés alkalmazásánál tulajdonképpen **7 jogszabályi rendelkezést** kellett a minisztériális szerveknek és a bíróságoknak alkalmazniuk:

- Az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (Áht.).
- A 2007–2013 programozási időszakban az Európai Regionális Fejlesztési Alapból, az Európai Szociális Alapból és a Kohéziós Alapból származó támogatások felhasználásának rendjéről szóló 4/2011. (I. 28.) Korm. rendelet (R.)
- A Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.)
- Az adóhatóság által fogyanatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvény (Avt.)
- A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.)
- A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.)
- Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CL. törvény (Ákr.)

2) Ezek a jogszabályi rendelkezések a következők:

a) Az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (Áht.)

A TÁMOGATÁSOK

34. A támogatási jogviszony

Áht. 48.§ (1) Az államháztartás alrendszerei terhére támogatás

a) közigazgatási hatósági határozattal vagy hatósági szerződéssel,

b) támogatói okirattal vagy támogatási szerződéssel

jogszabály vagy egyedi döntés (a továbbiakban: támogatási döntés) alapján, pályázati úton vagy pályázati rendszeren kívül nyújtható.

(2) A támogatás nem minősül egyedi döntés alapján nyújtott támogatásnak, ha a támogatás nyújtásának minden feltételét jogszabály meghatározza, és a támogatási döntés meghozatala során a döntéshozónak mérlegelési joga nincs. Nem minősül mérlegelési jognak, ha a döntéshozó a támogatási keret kimerüléséig a jogszabályi feltételeknek megfelelő támogatási igényeket beérkezési sorrendben teljesíti.

(3) Pályázat vagy kérelem (a továbbiakban együtt: támogatási igény) alapján nyújtott támogatás esetén a támogatási igényről jogszabályban, ennek hiányában az irányító szerv belső szabályzatában meghatározott személy, testület dönt.

(4) Az (1) bekezdés b) pontja szerinti támogatói okirattal vagy támogatási szerződéssel létrejövő támogatási jogviszony létesítésére irányuló eljárással és a támogató döntéseivel kapcsolatos jogviták eldöntése polgári peres eljárásban kezdeményezhető.

Áht. 48/A. § (1) A 48. § (1) bekezdés a) pontja szerinti közigazgatási jogi jogviszonyban és a 48. § (1) bekezdés b) pontja szerinti polgári jogi jogviszonyban (a továbbiakban együtt: támogatási jogviszony) a kötelezettségvállalási jogkört gyakorló személy (a továbbiakban: támogató) a támogatás nyújtására, a kedvezményezett pedig – ha a támogatás jellege egyébként nem zárja ki – a számára megállapított kötelezettség teljesítésére köteles.

(2) **Támogatói okirat alkalmazása esetén a támogatási jogviszony a támogatói okirat közlésével jön létre.** Támogatási igény alapján nyújtott támogatás esetén, ha a támogatói okiratban meghatározott valamely feltétel eltér a támogatási igénytől, a támogatási jogviszony létrejöttéhez a kedvezményezett elfogadó nyilatkozata is szükséges. Elfogadásnak kell tekinteni azt is, ha a kedvezményezett a támogatói okiratban meghatározott határidőn belül nem tesz nyilatkozatot. **Ha a támogató a kedvezményezett nyilatkozatában foglaltakat elfogadja, a támogatási jogviszony a nyilatkozat tartalmának megfelelő támogatói okirat közlésével jön létre.**

(3) A támogatási szerződést a támogató a kedvezményezett javára egyoldalúan módosíthatja. A támogatási szerződésnek a kedvezményezett hátrányára történő módosítására akkor van lehetőség, ha a támogatási szerződésben a felek ekként állapodtak meg, vagy ha a támogató általános szerződési feltételt alkalmaz, és az általános szerződési feltételben a támogató ezt kikötötte.

[...]

Áht. 53/A. § (1) A költségvetési támogatás jogosulatlan igénybevétele, jogszabálysértő vagy nem rendeltetésszerű felhasználása esetén a támogató a költségvetési támogatást visszavonhatja, a támogatási szerződéstől elállhat, azt felmondhatja vagy kezdeményezheti annak módosítását.

(2) A költségvetési támogatások jogosulatlan igénybevétele, jogszabálysértő vagy nem rendeltetésszerű felhasználása, továbbá a költségvetési támogatás visszavonása, a támogatási szerződéstől történő elállás vagy annak felmondása esetén a kedvezményezett a jogosulatlanul igénybe vett költségvetési támogatás összegét a Kormány rendeletében meghatározott ügyleti kamattal, késedelem esetén késedelmi kamattal növelt mértékben köteles visszafizetni. Az államháztartás központi alrendszerébe tartozó költségvetési szerv kedvezményezettet kamatfizetési kötelezettség nem terheli.

(2a) A (2) bekezdésben meghatározott követeléssel kapcsolatos végrehajtás elrendelése esetén az *Ákr. hatálya alá tartozó eljárásokban* a végrehajtási megkeresés napját követően a késedelmi kamatot az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló törvény rendelkezései alapján – az ott meghatározott kivétellel – a végrehajtást foganatosító szerv számítja fel és arról a megkereső szervet értesíti. [2017. évi CLIX. tv. 197.§-a iktatta be.]

(3) **Nemteljesítés esetén a visszafizetési kötelezettség érvényesítése elsősorban a biztosíték érvényesítésével történik. Ennek eredménytelensége esetén a visszafizetendő összeget és annak kamatait az állami adóhatóság a támogató megkeresésére adók módjára behajtandó köztartozásként,** a 14. § (3) bekezdése szerinti fejezetből nyújtott költségvetési támogatás esetén a 60/A. § (2) bekezdésében meghatározott módon hajtja be. Ha a nem

természetes személy kedvezményezett jogszabály alapján mentesül a biztosíték nyújtása vagy választása szerint az önrész rendelkezésre állásának igazolása alól, és a jogosulatlanul igénybe vett költségvetési támogatással összefüggésben keletkező visszafizetési kötelezettségét a támogató által meghatározott hatánapig nem teljesíti, illetve annak részletekben történő teljesítése esetén a részletfizetési kötelezettségét elmulasztja, és a visszafizetendő összeget nem lehet tőle behajtani, a támogató kezdeményezése alapján az állami adóhatóság a kedvezményezett és a kedvezményezettben többségi befolyással rendelkező szervezet adószámát törli. [2016. évi LXVII. törvény 12.§ (1) bekezdése iktatta be.]

b) A 2007–2013 programozási időszakban az Európai Regionális Fejlesztési Alapból, az Európai Szociális Alapból és a Kohéziós Alapból származó támogatások felhasználásának rendjéről szóló 4/2011. (I. 28.) Korm. rendelet.

34. Szabálytalanságkezelés

[...]

R. 90. § (1) A szabálytalansági eljárás lezárásáról a szabálytalansági eljárás során eljáró szervezet vezetője a szabálytalanság-eljárási jegyzőkönyv alapján dönt.

(2) A szabálytalansági eljárás lezárulhat

a) szabálytalanság megtörténtét megállapító és jogkövetkezményt, vagy egyéb intézkedést elrendelő döntéssel, vagy

b) annak megállapításával, hogy nem történt szabálytalanság, és – ha szükséges – támogatási jogviszonyt érintő intézkedést elrendelő döntéssel.

(3) Szabálytalanság megállapítása esetén a szabálytalansági eljárás során eljáró szervezet az alábbi jogkövetkezményeket rendelheti el

a) a projekt támogatás terhére elszámolható költségeinek csökkentése és ezzel egyidejűleg a jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszafizetésére kötelezés,

b) a támogatási szerződéstől történő elállás,

c) támogatási rendszerből történő kizárás határozott időre, legfeljebb 5 évre, vagy

d) uniós jogi aktusban meghatározott egyéb jogkövetkezmény.

(4) A jogkövetkezményt úgy kell megállapítani, hogy az igazodjék a szabálytalanság súlyához.

(5) A pénzügyi korrekcióval járó jogkövetkezményt minden esetben egyedileg, az egyes ügyiratok alapján kell megállapítani, és a korrekció összegének meg kell egyeznie a nemzeti költségvetésre, illetve az alapokra tévesen terhelt költségek összegével. A pénzügyi korrekció célja egy olyan helyzet visszaállítása, ahol az alapok általi társfinanszírozásra benyújtott költségek 100%-a összhangban van a vonatkozó európai uniós és nemzeti szabályokkal.

(6) Ha nem lehetséges egyedi módon számszerűsíteni a pénzügyi korrekció mértékét, vagy adott esetben aránytalan lenne a kérdéses kiadás egészének visszavonása, vagy az félrevezető eredményt ad, átalányon alapuló korrekciót kell alkalmazni. Az átalányon alapuló korrekció mértékét az egyedi szabálysértés súlyosságának és a szabálytalanság pénzügyi következményeinek függvényében kell meghatározni.

35. A követeléskezelés szabályai

R. 101.§ (1) Ha a támogató a költségvetésből nyújtott támogatást részben vagy egészben visszavonja, vagy a támogatási szerződéstől bármelyik fél eláll, a kedvezményezett az addig folyósított támogatás visszavonással érintett összegét a Ptk. 6:47. §-a szerinti kamattal növelt mértékben a visszafizetésre kötelezés közlésétől számított 30 napon belül köteles visszafizetni. A kamatszámítás kezdő időpontja a támogatás folyósításának napja, utolsó napja a visszafizetési kötelezettség teljesítésének napja.

[...]

R. 102.§ (1) Ha a kedvezményezett visszafizetési kötelezettségének a visszafizetésre megállapított határidőben nem, vagy csak részben tesz eleget, és a beszámítás, a kikötött biztosíték érvényesítése vagy a levonás eredménytelen volt, **az irányító hatóság a vissza nem fizetett összeg adók módjára történő behajtása céljából megkeresi az állami adóhatóságot.** Ha a kedvezményezett a 33. § (8) bekezdés 1) pontjára tekintettel nem nyújtott biztosítékot, a megkereséssel egyidejűleg az irányító hatóság kezdeményezi az állami adóhatóságnál a kedvezményezett adószámának törlését.

[A 358/2014. (XII. 29.) Korm. rendelet 3.§-ával megállapított és a 175/2015. (VII.7.) Korm. rendelet 67.§ 3. pontja szerint módosított szöveg.]

c) A Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.)

140.Végrehajtás megszüntetése és korlátozása iránt indított per

Pp. 528. § [A per tárgya]

(1) Az adós keresettel kérheti a végrehajtási lappal és az azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetését vagy korlátozását, ha a perben közölni kívánt tény

a) akkor történt, amikor az már nem volt közölhető a végrehajtható okirat kiállításának alapjául szolgáló határozat meghozatalát megelőző eljárásban, vagy

b) a végrehajtható okirat kiállításának alapjául szolgáló egyezség megkötése után következett be.

(2) Az adós keresettel kérheti a végrehajtási záradékkal ellátott okirattal és az azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetését vagy korlátozását, ha

a) a végrehajtani kívánt követelés, illetve a végrehajtási jog elévült,

b) a követelés vagy annak egy része megszűnt,

c) a végrehajtást kérő a teljesítésre halasztást adott, és az időtartama nem járt le, vagy

d) az adós a követeléssel szemben beszámítható követelést kíván érvényesíteni.

d) Az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvény (Avt.) /Az adóhatósághoz az adók módjára történő behajtás iránti kérelem az alperestől 2020. március 4-én érkezett, így az ekkor hatályos jogszabályi rendelkezések irányadók./

Avt. 1. § (3) E törvény rendelkezéseit kell alkalmazni azon köztartozások, igazgatási és bírósági szolgáltatási díjak és egyéb tartozások végrehajtása során, **amelyekre törvény az adók módjára való behajtást rendeli el (a továbbiakban: adók módjára behajtandó köztartozás).**

(4) E törvény rendelkezéseit kell alkalmazni az állami adó- és vámhatóság javára fizetési kötelezettséget megállapító jogerős bírósági határozaton, bíróság által jogerősen jóváhagyott egyezsége, továbbá a bírósági eljárási illetéket megállapító bírósági határozaton alapuló kötelezettségek, valamint azon egyéb kötelezettségek végrehajtása során is, amelyek tekintetében az állami adó- és vámhatósághoz érkezett megkeresések **e törvény alapján végrehajtható okiratnak minősülne.** [2018. évi XXXII. törvény 163.§-a iktatta be.]

3.A bírósági végrehajtásról szóló törvény szabályainak alkalmazása

Avt. 3.§ E törvény, valamint az Air. és az Art. eltérő rendelkezése hiányában az adóhatóság által fogatosított végrehajtási eljárásban – e törvénnyel összhangban – a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a Vht. 9. § alkalmazásának nincs helye.

Avt. 4.§ (1) Ahol a Vht.

a) végrehajtást kérőt említ, azon a végrehajtást fogatosító adóhatóság által nyilvántartott adótartozás tekintetében a nyilvántartó adóhatóságot, megkeresésre behajtandó tartozások vonatkozásában a behajtást kérőt, illetve a behajtást kérő hatóságot,

b) végrehajtót említ, azon adóhatóságot,

c) végrehajtható okiratot említ, azon e törvényben meghatározott végrehajtható okiratot,

d) végrehajtói letéti számlára teljesítésről rendelkezik, azon a végrehajtást fogatosító állami adó- és vámhatóság, illetve a helyi önkormányzat számlájára teljesítést kell érteni.

(2) A végrehajtási eljárás során felmerülő költségek előlegezésére és viselésére, valamint a végrehajtási eljárásban eljárási bírság kiszabására e törvény rendelkezéseit kell alkalmazni.

(3) A Vht. által szabályozott, bírósági döntést igénylő kérdés tekintetében a végrehajtási eljárásban – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a végrehajtást fogatosító adóhatóság dönt.

Avt. 7.§ (1) E törvény alkalmazásában:

[...]

3.behajtást kérő: az adók módjára behajtandó köztartozásnak minősülő fizetési kötelezettséget megállapító, nyilvántartó szerv vagy a tartozás jogosultja, illetve a 29. § (1) bekezdés 6. és 9–21. pontjában meghatározott megkeresések esetében jogszabály alapján végrehajtás kezdeményezésére jogosult szerv vagy személy, ideértve a zár alá vétel tekintetében a megkeresőt is;

A VÉGREHAJTÁS MEGINDÍTÁSA

17.Végrehajtható okirat

Avt. 29.§ (1) A végrehajtási eljárásban végrehajtható okirat:

[...]

8. az adók módjára behajtandó köztartozás esetén a behajtást kérő megkeresése,

e) **A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) /A támogatási okirat 2012. február 27-én történt kibocsátására tekintettel hatályos rendelkezés/**

ELSŐ RÉSZ
BEVEZETŐ RENDELKEZÉSEK
A törvény célja

[...]

Ptk.1. § (1) Ez a törvény az állampolgárok, valamint az állami, önkormányzati, gazdasági és civil szervezetek, továbbá más személyek vagyoni és egyes személyi viszonyait szabályozza. **Az e viszonyokat szabályozó más jogszabályokat — ha eltérően nem rendelkeznek — e törvénnyel összhangban, e törvény rendelkezéseire figyelemmel kell értelmezni.**

(2) E törvény rendelkezéseit Magyarország gazdasági és társadalmi rendjével összhangban kell értelmez

A Ptk. értelmezése

[...]

rPtk.2.§ (1) A törvény védi a személyek vagyoni és személyhez fűződő jogait, továbbá törvényes érdekeit.

(2) A törvény biztosítja a személyeknek az őket megillető jogok szabad gyakorlását, e jogok társadalmi rendeltetésének megfelelően.

A jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése

[...]

rPtk.7. § (1) A törvényben biztosított jogok védelme az állam minden szervének kötelessége. Érvényesítésük — ha törvény másképpen nem rendelkezik — bírósági útra tartozik.

A szerződés megszűnésének egyes esetei

rPtk.319. § (1) A felek a szerződést közös megegyezéssel megszüntethetik vagy felbonthatják.

[...]

(3) A szerződés felbontása esetében a szerződés megkötésének időpontjára visszamenő hatállyal szűnik meg, és a már teljesített szolgáltatások visszajárnak.

rPtk. 320.§ (1) Aki szerződésnél vagy jogszabálynál fogva elállásra jogosult, e jogát a másik félhez intézett nyilatkozattal gyakorolja. Az elállás a szerződést felbontja.

(2) Az elállás jogát a felek bánatpénz fizetése ellenében is kiköthetik; a bíróság a túlzott mértékű bánatpénz összegét mérsékelheti.

(3) Nem gyakorolhatja a szerződésen alapuló elállási jogot az a fél, aki a már megkapott szolgáltatást nem, vagy csak tetemesen csökkent értékben tudja visszaszolgáltatni.

Az elévülés

Ptk.324.§ (1) A követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

(2) A főkövetelés elévülésével az attól függő mellékkövetelések is elévülnek. A főköveteléstől független mellékkövetelések elévülése a főkövetelést nem érinti.

(3) A követelés elévülése az azt biztosító kezizálogból való kielégítést nem akadályozza.

Ptk.325. § (1) Az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

(2) A felek rövidebb elévülési határidőben is megállapodhatnak; a megállapodás csak írásban érvényes. Az egy évnél rövidebb elévülési határidőt a felek írásban legfeljebb egy évre meghosszabbíthatják, egyébként az elévülési határidők meghosszabbítására irányuló megállapodás semmis.

Ptk.326.§ (1) Az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

[...]

f) A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.)

1.§ A bíróságok és a jogvitát eldöntő más szervek határozatait, továbbá egyes okiratokon alapuló követeléseket bírósági végrehajtás útján, e törvény szerint kell végrehajtani.
[...]

3.§ Ha törvény másképpen nem rendelkezik, a bírósági végrehajtás szabályai irányadók a közigazgatási végrehajtás során fogatosított ingó- és ingatlan-végrehajtás esetén is.

4.§ (1) Ha ingóságot (követelést, jogot) vagy ingatlant bírósági és közigazgatási végrehajtás során egyaránt lefoglaltak, az eljárást bírósági végrehajtás útján, e törvény szerint kell tovább folytatni. Ha a közigazgatási végrehajtás során már közzétették az ingóság értékesítéséről szóló hirdetményt, az eljárást az értékesítést és a befolyt vételár közigazgatási eljárásban történő felosztását és kifizetését követően kell – sikeres értékesítés esetén a tartozás kiegyenlítését követően fennmaradó összegre – bírósági végrehajtás útján folytatni.

(2) Az (1) bekezdésben foglalt esetben, vagy ha a közigazgatási végrehajtást törvény rendelkezése alapján bírósági végrehajtó fogatosítja, a végrehajtás a közigazgatási végrehajtás alapjául szolgáló végrehajtható okirat alapján folytatódik. Ha a közigazgatási végrehajtást bírósági végrehajtás útján kell folytatni, a követelés jogosultjára e törvénynek a végrehajtást kérire vonatkozó szabályait kell megfelelően alkalmazni, a követelés jogosultját azonban a közigazgatási végrehajtásra irányadó szabályok szerinti jogok is megilletik.
[...]

I. Fejezet A VÉGREHAJTÁS ELRENDELÉSE

Végrehajtható okiratok

10.§ A bírósági végrehajtást (a továbbiakban: végrehajtás) végrehajtható okirat kiállításával kell elrendelni. A végrehajtható okiratok a következők:

- a) a bíróság és a közjegyző által kiállított végrehajtási lap,
- b) az olyan okirat, amelyet a bíróság vagy a közjegyző végrehajtási záradékkal látott el,
- c) a bíróság végrehajtást elrendelő, letiltó, illetve átutalási végzése, továbbá közvetlen bírósági felhívást tartalmazó határozata,
- d) a bíróság rendbírásról szóló értesítése, ha a végrehajtási eljárásban kiszabott rendbírás behajtását a 45/A. § (5) bekezdése alapján az önálló bírósági végrehajtó végzi,
- e) a 4/2009/EK tanácsi rendelet, valamint a gyermektartás és a családi tartások egyéb formáinak nemzetközi behajtásáról szóló, 2007. november 23-i hágai egyezmény (a továbbiakban: hágai tartási egyezmény) alapján kijelölt hazai központi hatóság által a tartásra kötelezett adatainak beszerzésére kiállított megkeresés, valamint

f) a közjegyzőnek az állam által törvényes öröklés útján megszerzett vagyontárgy értékesítését elrendelő végzése.

g) Az általános közigazgatási rendtartásról szóló

2016. évi CL. törvény (Ákr.) /2020. március 4-ei hatály: amikor a NAV-hoz az alperes megkeresése az adók módjára való behajtás érdekében megérkezett/

**XI. Fejezet
VÉGREHAJTÁS**

Ákr. 131.§[A végrehajtás általános szabályai]

(1) E törvény rendelkezéseit a végrehajtási eljárásban az e fejezetben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.

(2) E törvény eltérő rendelkezése hiányában a Vht.-t kell alkalmazni. Ha a végrehajtást az állami adóhatóság foganatosítja, eljárására e törvény végrehajtásra vonatkozó rendelkezéseit nem kell alkalmazni.

(3) Ha e fejezet másként nem rendelkezik, ahol a Vht. bíróságot említ, azon végrehajtást elrendelő hatóságot, ahol végrehajtót, azon végrehajtást foganatosító szervet, ahol végrehajtható okiratot, azon végrehajtható döntést, ahol adóst, azon kötelezettet kell érteni. Ahol a Vht. végrehajtói letéti számlára teljesítésről rendelkezik, a végrehajtást foganatosító szerv számlájára kell teljesíteni. A végrehajtási eljárás során felmerülő költségek előlegezésére és viselésére, valamint a végrehajtási eljárásban eljárási bírság kiszabására e törvény rendelkezéseit kell alkalmazni.

(4) A végrehajtást foganatosító szerv eljárása miatt a végrehajtási kifogást a felügyeleti szerve, ennek hiányában a közigazgatási bíróság bírálja el.

(5) A Vht. ingó és ingatlan elektronikus árverésére vonatkozó rendelkezéseit akkor kell alkalmazni, ha önálló bírósági végrehajtó foganatosítja a végrehajtást.

72.Végrehajtható döntések

132. §[A végrehajtható döntések]

Ha a kötelezett a hatóság végleges döntésében foglalt kötelezésnek nem tett eleget, az végrehajtható.

73.A végrehajtás elrendelése

133. § [A végrehajtás elrendelésének általános szabályai]

(1) A végrehajtást – ha törvény vagy kormányrendelet másként nem rendelkezik – a döntést hozó hatóság, másodfokú döntés esetén pedig az elsőfokú hatóság rendeli el.

(2) A hatóság a végrehajtást hivatalból vagy a jogosult kérelmére rendeli el. A hatóság a döntés végrehajthatóságától, illetve a végrehajtás elrendelésére irányuló kérelem beérkezésétől számított öt napon belül elrendeli a végrehajtást, és a döntést közli a végrehajtást foganatosító szervvel is.

77.A végrehajtás megszüntetése

137.§ [A végrehajtás megszüntetésére vonatkozó általános szabályok]

(1) A végrehajtást elrendelő hatóság a végrehajtást akkor is megszünteti, ha

- a) a jogosult a végrehajtás megszüntetését kéri, és ez mások jogait nem sérti,
- b) a követelés elévült, és a végrehajtás megszüntetését a kötelezett kéri, vagy
- c) a további végrehajtási eljárási cselekményektől eredmény nem várható.

(2) A végrehajtást foganatosító szerv a tudomására jutott megszüntetési okokról és a végrehajtás befejezéséről a végrehajtást elrendelő hatóságot értesíti.

78.A végrehajtási jog elévülése

138. § [A végrehajtási jog elévülése]

(1) A végrehajtási jog a teljesítési határidő utolsó napjától számított három év elteltével évül el. Törvény vagy kormányrendelet ennél rövidebb elévülési határidőt is megállapíthat.

(2) Nyugszik az elévülés a végrehajtás felfüggesztése, a végrehajtási eljárásban engedélyezett fizetési kedvezmény, és a pénzfizetési kötelezettség folyamatos végrehajtásának időtartama alatt.

(3) A végrehajtás elévülését bármely végrehajtási cselekmény megszakítja. Az (1) bekezdésben meghatározott időponttól számított hat év elteltével azonban a határozat nem hajtható végre.

3) Felperes indítványozó szerint az ügyben eljáró I-II. fokú bíróságok a fenti rendelkezéseket figyelmen kívül hagyva hozták meg a határozataikat.

Az indítványozó szerint az eljáró bíróságok nem teheték volna félre az ügyben alkalmazandó, hatályos jogszabályokat.

Márpedig jelen esetben a bíróságok a hatályos jogszabályokkal szemben, azokat félretéve tulajdonképpen mellőzték a kereset elbírálását, mert a PM-ITM – felperes indítványozó szerint semmis, a közigazgatási perben felül nem vizsgálható – Kormányrendelet által szabályozott szabálytalansági eljárásban alkalmazott, a felperes terhére jogellenesen - megállapított visszafizetési kötelezettség alapján; nem hatósági ügyben (hanem polgári ügyben) az alperes által a NAV-nál kezdeményezett adók módjára történő behajtás végett történő „megkeresés, mint végrehajtató okirat” alapján – ezen végrehajtási eljárást nem szüntették meg, az erre irányuló keresetet az elsőfokú bíróság elutasította, míg a felperes indítványozó fellebbezése alapján a II. fokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta teljesen más indokkal: miszerint a NAV előtt folyó végrehajtási eljárás – így az adók módjára történő behajtási eljárásban folyó végrehajtási eljárásra sem – a Vht. 528.§ (1) bekezdése és (2) bekezdése nem alkalmazható, mert az alperesnek az Avt. 29.§ (1) bekezdés 8. pontja szerinti „adók módjára történő behajtásra történő megkeresése, mint végrehajtható okirat” nem minősül „a végrehajtási lappal egy tekintet alá eső végrehajtható okirat”-nak.

4) A bírói *contra legem* jogalkalmazás – mint amely jelen esetben is indítványozó szerint történt – ellentétes az Alaptörvény rendelkezéseivel, mint amelyre az Alkotmánybíróság már több határozatában rámutatott.

a) Az Alkotmánybíróság a jogbiztonság követelményével összefüggésben leszögezte, hogy egy szabályozás felülírása, kitágítása a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem *contra legem* jogalkalmazási - tulajdonképpen jogalkotási - tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a „jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás.” (3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27])

Indítványozó szerint ennek az ellenkezője is *contra legem* jogalkalmazást jelent, amikor (pl. az utaló szabályt tartalmazó) törvényi rendelkezést a bíróság szűkíti, és nem veszi figyelembe a törvényi rendelkezés tartalmának megfelelő jogszabályi rendelkezést vagy környezetet.

Az Alkotmánybíróság szerint "[a]z önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot. [...] Az Alkotmánybíróság azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a jogalkalmazói önkény fennállása miatt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét." A jogértelmezési hiba *contra constitutionem* akkor válik önkényessé, ha a bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat kifejezetten figyelmen kívül hagyja." (23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [28])

b) Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatában (Abh.) akként foglalt állást, hogy „[a] bírói függetlenségnek nem korlátozza, sokkal inkább biztosítja a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetekben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.” (Indokolás [23])

A bírósági határozat indokolásának hiánya tekintetében az Alkotmánybíróság a [25- 30] bekezdésében az alábbiakat fejtette ki:

[25] Az indokolás hiánya vonatkozásában az Alkotmánybíróság, figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]}.

[26] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes bírósági eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes bírósági eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részére vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {lásd 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}.

[27] Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel a jelen ügy vonatkozásában megállapította, hogy nem teljesítette a törvényszék indokolási kötelezettségét akkor, amikor az ügy egyik leglényegesebb részéről, az adott tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem alkalmazása okairól nem adott számot határozatában.

[28] Az Alkotmánybíróság megállapítja továbbá, hogy a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normát az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése ellenére nem alkalmazta.

[29] A fentieket összefoglalva az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a törvényszék *contra legem* jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági sérelem szintjére, és sértette az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. Egyrészt a törvényszék a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog mint eljárásjogi jellegű alapjog egy aspektusát, az indokolási kötelezettséget sértő módon nem indokolta meg, hogy az adott jogkérdésre irányadó, hatályos jogi normákat miért nem alkalmazta. Másrészt, ezzel párhuzamosan, a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem vette figyelembe. Harmadrészt a törvényszék önkényesen járt el akkor is, amikor döntését egy olyan bírósági joggyakorlatra alapította, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggésben kifejezetten hatályon kívül helyezte.

[30] Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket indokolás nélkül figyelmen kívül hagyó bírósági indokolás azáltal okozta a jelen ügyben az egész bírósági eljárás tisztességtelenségét, hogy az indokolás hiánya két különböző jellegű jogalkalmazói önkénnyel is összekapcsolódott.

Az Alkotmánybíróság a 29/2021. (XI. 10.) AB határozatban – a fentiekkel összefüggésben – a [28]-[30] bekezdésében hivatkozott a következőkre:

[28] Önmagában egy *contra legem* ítélet még nem szükségképpen alaptörvény-ellenes (*contra constitutionem*) ítélet. Kivételesen, kellően súlyos esetekben azonban egy *contra legem* jogalkalmazás is felemelkedhet alkotmányjogilag értékelhető szintre, és a bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapításához vezethet (Abh., Indokolás [21]).

[29] Ilyen kivételes esetnek tekinthető egyebek között, ha a bíróság ítélete az Alaptörvény megsabta értelmezési tartományt megsérti, és ezáltal a bírói döntés alaptörvény-ellenes lesz. A jogszabályokat az Alaptörvény biztosította kereteken belül a bíróságok értelmezik; az Alkotmánybíróság nem avatkozhat be minden olyan esetben a bíróságok tevékenységébe, amikor valamilyen (állítólagos vagy tényleges) jogszabálysértő jogértelmezésre vagy jogalkalmazásra került sor. A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése ugyanis nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást (lásd például: 3234/2021. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [68]). Ha azonban az Alkotmánybíróság az Abtv. 46. § (3) bekezdésének alkalmazásával valamely jogszabály lehetséges értelmezésével, illetőleg alkalmazásával kapcsolatosan alkotmányos követelményt fogalmaz meg, és ezáltal kifejezetten rögzíti az Alaptörvényből az adott jogszabályi rendelkezésre vonatkozó értelmezési tartomány határait, azt a bíróság nem hagyhatja figyelmen kívül és nem ronthatja le (16/2021. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [35]). Az Abtv. 39. § (1) bekezdéséből következően pedig az Alkotmánybíróság határozatának egésze (és nem csupán a rendelkező része) bír *erga omnes* kötelező erővel. Ekként, ha az Alkotmánybíróság egy határozatában formálisan alkotmányos követelmény kimondása nélkül foglal állást valamely jogszabályi rendelkezés Alaptörvénnyel összhangban álló értelmezéséről, vagy éppen ellenkezőleg, azt mondja ki, hogy valamely értelmezés ellentétes az Alaptörvénnyel, arra az eljáró bíróságnak ugyancsak tekintettel kell lennie ítéletének meghozatala során.

[30] Annak megítélése során, hogy valamely (állítólagos) *contra legem* jogalkalmazás kivételesen elérte-e az alaptörvény-ellenesség szintjét, az Alkotmánybíróság az eset összes releváns körülményének figyelembevételével határozhat. A vizsgált esetben az Alkotmánybíróság figyelembe vette, hogy már állást foglalt-e a kérdéses jogszabályi rendelkezés Alaptörvénnyel való összeegyeztethetősége, illetőleg az Alaptörvénnyel összhangban álló értelmezése kérdésében. Az Alkotmánybíróság ezen túlmenően ugyancsak figyelembe vette a megsértett jogszabály egyértelműségének és pontosságának fokát; a jogszabály értelmezése és alkalmazása tekintetében az ítélkező bírót megillető mérlegelési

jogkör terjedelmét; valamint a bírói döntésben megjelenő indokolást is, mely különösen nagy jelentőséggel bír akkor, ha az Alkotmánybíróság az adott jogkérdésben már korábban állást foglalt.”

Az Alkotmánybíróság a 33/2021. (XII. 22.) AB határozat [28]–[31] bekezdésében az alábbi megállapításokat tette:

[28] 3. Az Alaptörvény 28. cikke alapján a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

[29] A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az egyéni jogvédelem mellett és azt erősítőleg az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény is. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmának érvényre juttatása mellett azt is, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság a jogszabály célját az alkotmányosan szükséges mértékben figyelembe vette-e {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [24]}. Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírói eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [26]}.

[30] Az Alkotmánybíróság szerint „[a]z önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot. [...] Az Alkotmánybíróság azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a jogalkalmazói önkény fennállása miatt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét.” A jogértelmezési hiba *contra constitutionem* akkor válik önkényessé, ha a bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat kifejezetten figyelmen kívül hagyja {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [28]}.

[31] Az Alaptörvény 28. cikke az alkotmánykonform értelmezés követelményeit a jogszabályok bíróság általi alkalmazása körében határozza meg, mivel azonban a népszavazás a közvetlen hatalomgyakorlás megnyilvánulásaként – főszabályként – jogalkotásra irányul, a Kúria a népszavazási kérdés hitelesítésekor sem tekinthet el ezen alaptörvényi rendelkezés érvényre juttatásától. A Kúria a népszavazási kérdés hitelesítésekor a jogalkotásra irányuló kérdést értelmezi, és egyrészt azt vizsgálja, hogy a népszavazási kérdés az Alaptörvény 8. cikk (2) bekezdése alapján az Országgyűlés feladat- és hatáskörébe tartozik-e, valamint nem érint-e az Alaptörvény 8. cikk (3) bekezdése szerinti tiltott tárgykört, továbbá eleget tesz-e az Nsztv.-ben foglalt, a népszavazási kérdéssel szemben támasztott törvényi követelményeknek. E körben az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, a népszavazási kérdés értelmezésére is irányadó követelmény, hogy a bíróság a népszavazási kérdés szövegéből következő lehetséges jogalkotási megoldást az Alaptörvénnyel összhangban értelmezze.”

Felperes indítványozó szerint az eljáró bíróságok jelen esetben a jogszabályok láncolatának értelmezését végezték el az Alaptörvénnyel szemben, úgy, hogy a jogszabályi rendelkezéseket nem vették figyelembe.

A felperes gazdálkodó szervezet indítványozóval szemben végrehajtás alapjául vették figyelembe azt a PM-ITM minisztérium által hozott szabálytalansági döntést, amely – a

4/2011. Korm. rendelet 90.§ (3) bekezdés b) pontja szerinti támogatási okirat visszavonása (támogatási szerződéstől való elállás) mellett NEM kötelezhette volna a felperes indítványozót a polgári jogi támogatási szerződés alapján részére biztosított támogatás visszafizetésére!

Közigazgatási per kezdeményezésével, bírósági úton a felperes indítványozónak nem volt lehetősége jogorvoslat benyújtására a visszafizetésre kötelező döntés ellen; továbbá a felperesnek nem volt kötelezettsége polgári per indítása sem a minisztériumok, illetve alperes ellen, mert – a polgári jogviszonyból eredően a felperesnek nem keletkezett polgári perben érvényesítendő igénye – hiszen a támogatási okiratról eredően a támogatást teljes egészében megkapta, és elszámolt a támogatóval a támogatási összeg felhasználásáról.

c) Az Alkotmánybíróság a 3343/2023. (VII.5.)AB határozata [2023. 14. szám] [30]- [40] bekezdésében rámutatott a következőkre:

[30] 5. Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában fogalmazta meg összefoglalóan a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog Alaptörvényből fakadó követelményeit. Eszerint „a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes.” (Indokolás [24]) A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog korlátozhatatlan, mert már maga is mérlegelés eredménye {36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [31]}: a jogalkotó az Alaptörvényből fakadó eljárási garanciák érvényesítése érdekében határozta meg azokat a törvényi kereteket, amelyeket a jogalkalmazónak az eljárás tisztességeségének biztosításához maradéktalanul érvényesítenie kell.

[31] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét azért állítja, mert az eljáró bíróság valamennyi peres iratot egy olyan lakcímre kézbesített, amelyen az indítványozó nem lakik, és erről az eljáró bíróságnak is tudnia kellett, ez a sérelem pedig végeredményben azt eredményezte, hogy az indítványozó nem vehetett részt az ügyben nyilvános tárgyaláson, nem tudta ellenérveit előadni, nem tudta érdekeit képviselni.

[32] Jelen esetben, figyelemmel arra, hogy a Fővárosi Törvényszék az ügyben bírósági meghagyást bocsátott ki, nyilvános tárgyalás tartására ténylegesen valójában nem került sor, melynek elsődleges oka az a tény volt, hogy az indítványozó az eljárásban semmilyen nyilatkozatot nem tudott tenni. Mindez egyben azt is jelenti, hogy a nyilvános tárgyalás elmaradása jelen esetben nem a kiváltó oka volt a XXVIII. cikk (1) bekezdése állított sérelmének, hanem az az indítványozó perbeli nyilatkozattételi lehetőségei teljes elmaradásának a következménye volt.

[33] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog számos részjogosítványát kibontotta már, melyek közé tartozik a fegyverek egyenlőségének elve is {lásd például: 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]}. Az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata szerint a fegyverek egyenlőségének elve ugyan főszabály szerint a büntetőeljárás kiemelt alapelve, azonban az (az egyes eljárási törvények sajátosságaira figyelemmel részben eltérő eljárásjogi tartalommal) a polgári és a közigazgatási eljárások esetében is irányadó {3291/2021. (VII. 22.) AB határozat, Indokolás [103]}. Az Alkotmánybíróság korábban már arra is rámutatott, hogy „a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog nemcsak az adott bírósági eljárás sajátosságaihoz, hanem az adott eljárási szak sajátos eljárási szabályaihoz is igazodik (például elsőfokú eljárás, rendes és

rendkívüli jogorvoslati szak). Ebből következően nem feltétlenül ugyanazokat a garanciákat jelenti minden eljárási szakban.” {3303/2020. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [53]}.

[34] Az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata szerint a fegyverek egyenlőségének elvének közös lényege valamennyi eljárás és eljárási szak esetében „az ügy szempontjából jelentős nyilatkozatokhoz és bizonyítékokhoz való hozzáférés mindkét fél számára, valamint lehetőség arra, hogy észrevételeit előadhassa a bíróság előtt” {3100/2015. (V. 26.) AB határozat, Indokolás [115]}. Azt ugyanakkor, hogy az egyes ügyek szempontjából mi minősül jelentős nyilatkozatnak és bizonyítéknak, az Alkotmánybíróság az egyes eljárások egyedi jellemzői alapján, esetről esetre állapítja meg {3188/2021. (V. 19.) AB határozat, Indokolás [24]}.

[35] A fegyverek egyenlősége a bírósági eljárások során kiemelt jelentőséggel bír. Az anyagi igazság érvényre juttatása szempontjából a bírósági eljárások során kulcsfontosságú, hogy lehetőség nyíljon az egymással ellentétes álláspontok (állítások, vélemények) ütköztetésére. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog alanyai (a peres felek) pedig nem elszenvedői, hanem cselekvő résztvevői a jogaikat és kötelezettségeiket elbíráló eljárásnak, ezért alkalmat kell számukra biztosítani, hogy az eljárás során elbírálandó tény- és jogkérdésekben véleményt formálhassanak és állást foglalhassanak {3157/2020. (V. 21.) AB határozat, Indokolás [46]}.

[36] Jelen esetben az indítványozó alkotmányjogi panaszában azt állította, hogy a saját alperesi részvételével zajló eljárásról tudomást sem szerzett, így az eljárás során semmilyen nyilatkozatot nem tehetett. A fegyverek egyenlőségének elve ugyan hagyományosan egy-egy irattal vagy eljárási (rész)cselekménnyel összefüggésben értelmezhető, azonban szélsőséges esetben a fegyverek egyenlőségének sérelme valamelyik fél egész eljárásból történő kizárását is eredményezheti. A fegyverek egyenlősége elvének sérelméhez ugyanakkor elengedhetetlen, hogy az arra hivatkozó felet ne terhelje önhiba, az elv sérelme pedig az eljáró bíróság magatartásának legyen a következménye.

[37] 5.1. Jelen esetben az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló iratokból egyértelműen megállapítható, hogy az indítványozót önhiba nem terheli, tekintettel arra, hogy a lajcímet igazoló hatósági igazolványa 2016. november 17. napján (azaz a peres eljárás megindítását több, mint két évvel megelőzően) került kiállításra. Az indítványozó a bírósági iratokat bizonyosan nem vette át (a tértivevények „nem kereste” jelzéssel érkeztek vissza a Fővárosi Törvényszékre), arra vonatkozóan pedig nem áll az Alkotmánybíróság rendelkezésére semmilyen adat, hogy az indítványozó a folyamatban lévő peres eljárásról bármilyen formában is tudomással bírt volna.

d) Az Alkotmánybíróság a 26/2022.(XI.3.) AB határozatában a bíróságok alkotmányellenes jogértelmezésével (contra legem jogalkalmazásával) kapcsolatban az alábbiakat állapította meg:

[19] 1. Az Alkotmánybíróság elsőként a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatában, majd ezt követően számos határozatában vizsgálta részletesen azt a kérdést, hogy mely esetekben eredményezheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét az eljáró bíróság Alaptörvény biztosította értelmezési tartományon túlnyúló és ezáltal önkényessé váló döntése.

[20] Az Alkotmánybíróság 3130/2022. (IV. 1.) AB határozatában az alábbiak szerint foglalta össze vonatkozó gyakorlatát.

[21] „Az Alkotmánybíróság a jogbiztonság követelményével összefüggésben leszögezte, hogy egy szabályozás felülírása, kitágítása a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem contra legem jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a »jogállamiság elvéből, követelményéből az is

következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás.» {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]} [...]

Az Alaptörvény 28. cikke alapján a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. [...]

A bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő alkotmányjogi panasz (Abtv. 27. §) az egyéni jogvédelem mellett és azt erősítőleg az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény is. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmának érvényre juttatása mellett azt is, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság a jogszabály célját az alkotmányosan szükséges mértékben figyelembe vette-e {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [24]}. Az Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírói eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [26]}. [...]

Az Alkotmánybíróság szerint »[a]z önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot. [...] Az Alkotmánybíróság azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a jogalkalmazói önkény fennállása miatt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét. A jogértelmezési hiba contra constitutionem akkor válik önkényessé, ha a bíróság az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat kifejezetten figyelmen kívül hagyja.« {23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [28]}» (Indokolás [25]–[28]).

E tekintetben felperes indítványozó hivatkozik arra, hogy a perben – a fegyverek egyenlősége – nem érvényesülhetett, mert a felperes fellebbezésében foglaltakra a II. fokú bíróság nem adott érdemi választ, hanem arra hivatkozott, hogy a NAV előtti adók módjára történő végrehajtási eljárásra nem vonatkoznak a Pp. 528.§ (1)-(2) bekezdésében foglalt – felperes indítványozó szerint garanciális jellegű – végrehajtás megszüntetésére vonatkozó perrendi szabályok -, mert a NAV előtti adók módjára történő végrehajtási eljárást megindító megkeresés, mint végrehajtható okirat nem tartozik a „a végrehajtási lappal és az azzal egy tekintet alá eső végrehajtási végrehajtási eljárásnak”, illetve a „végrehajtási záradékkal ellátott okirattal és azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás” körébe tartozó okiratnak. A kereset elutasítását erre tekintettel helyesnek találta az alperes megkeresése alapján a NAV által foganatosított adók módjára történő végrehajtással kapcsolatban.

Felperes szerint ezért az eljárás nem felelt meg a tisztességes eljárásnak, valamint a fegyveregyenlőség követelményének; mert a felperes gazdálkodó szerv indítványozó nem kapott arra indokolt választ, hogy milyen jogerős polgári határozat alapján folyik - figyelemmel a Kúria döntésére tekintettel – ellen az adók módjára történő végrehajtási eljárás. Ha pedig ez nem állapítható meg, akkor nem tekinthető tisztességes eljárásnak a bíróság részéről az, hogy az adók módjára történő NAV végrehajtási eljárást nem tekinti beletartozónak a végrehajtható okiratok körébe, hanem olyan contra legem jogalkalmazást tartalmaz a döntése, amely kizárja az eljárásból ezen eljárási szabályok alkalmazását.

A Pp.528.§ (1)-(2) bekezdése nem határozta meg hogy a végrehajtási lappal egy tekintet alá eső végrehajtható okirat és a végrehajtási záradékkal ellátott okirattal egy tekintet alá eső végrehajtható okirat mely végrehajtási jogszabály alapján, mely okiratok minősülnek.

Felperes indítványozó álláspontja szerint minden okirat „egy tekintet alá eső végrehajtható okiratnak”, azaz ilyennek számít, amely bár nem végrehajtási lap és nem végrehajtási záradék, de lehetővé teszi az Alaptörvény C) cikk (3) bekezdése alapján az állam jogosultságát az általa ezzel felhatalmazott szervezetnek az Alaptörvény és jogszabályok érvényre juttatása érdekében kényszer alkalmazására! Lényegében ezzel függ össze az Alaptörvény XXIV. cikkében a hatóságoknak részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül történő, a törvény szerinti indokolással ellátott ügyintézési feladata, és mindenkit megillető (alapvető) jog.

Csak a Pp. 529.§-a említi a bíróági végrehajtásról szóló törvényt, azzal összefüggésben, hogy a per abban az esetben indítható, ha a perben közölni kívánt okból a végrehajtás megszüntetésére vagy korlátozására a bíróági végrehajtási eljárás keretében nincs mód. Ezen rendelkezésből is azt a következtetést lehet levonni, hogy az adók módjára történő – megkeresésre a NAV-nál megindított végrehajtás esetében – egyrészt a Pp. 529.§-a szerinti előzetes eljárásra nincs lehetőség, másrészt a Pp. 528. § (1)-(2) bekezdésében az „egy tekintet alá eső végrehajtható okirat” körébe – az adóhatóság által fogantatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvény (Avt.) 29.§ (1) bekezdés 8. pontjában foglalt „az adók módjára behajtható köztartozás esetén a behajtást kérő megkeresése” is beletartozik [a II. fokú bíróság által az indokolásának a [63] bekezdésében felsorolt - a Vht.-n alapuló további - végrehajtási okiratok mellett]!

Ezt az alkotmányjogilag helyes jogalkalmazási helyzetet támasztja alá a Pp. 528. § (1)-(2) bekezdésének normaszövege is, arra figyelemmel, hogy a normaszöveg a Vht-t vagy végrehajtásról szóló törvényt nem említi, ezért „az egy tekintet alá eső végrehajtható okirat” körébe nemcsak a Vht-ben, hanem az Avt-ben felsorolt végrehajtható okiratok is beletartozónak tekintendők!

5) A felperes indítványozó gazdálkodó szervezet által elszenvedett fentebb vázolt esetben a **contra legem jogalkalmazásra** az alábbiak tekintetében került sor, amely az Alaptörvény XV. cikkében foglalt, a felek törvény előtti egyenlőségének sérelmével járt (azaz a felperes törvény előtti egyenlőségének sérelmét jelentette), és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében és (7) bekezdésében foglalt alapvető jogok megsértését jelentette a peres eljárás során, az alábbiak szerint:

- a) Az alperes, illetve a PM- ITM az elállásból eredő igényét a bíróság nem érvényesítette; nincs olyan jogszabály, amely szerint a felperesnek kellett volna az igényét az alperes előtt a bíróság előtt érvényesítenie, mert a felperesnek ilyen jogi kötelezettsége nem volt. Az alperes, és a PM-ITM irányító hatóságokat, mint állami szerveket azonban az igényérvényesítési kötelezettség terhelte, azonban erre nem került sor. A II. fokú ítéletben foglalt fejtegetésnek ezért a felperes igényérvényesítési kötelezettségével kapcsolatban alkotmányos alapja nincsen. Lásd rPtk. 2.§ (2) bekezdését, 7. §-át, amely megsértésre került] A felperesnek az elállás folytán nem keletkezett semmilyen igénye, mert a támogatást megkapta és felhasználta.

Az igényérvényesítés az alperes oldalán állt fenn, mert az ellátást arra alapította, hogy a felperes a támogatási szerződésben foglaltakat nem teljesítette. A felperes ezt a per során vitatta; amely nem is volt a II. fokú bíróság által hozott jogerős ítélet szerint a per tárgya, mert ezzel kapcsolatos keresetet felperes nem terjesztett elő. [Áht. 48. § (4) bek megsértése]

A Kúria, mint II. fokú bíróság a Kpkf. VI.40.329/2020/2. sorszámu végzésével megállapította: „A kedvezményezett és a Kormány irányító hatósági feladatok ellátására kijelölt tagja között polgári jogi szerződés jött létre a Korm.r. 2.§ (1) bekezdés 27. pontja szerint, így az ITM a felperessel való jogviszonyában nem közigazgatási hatóságként, hanem polgári jogi jogalanyként vesz részt, a tevékenységet nem közigazgatási szervként valósítja meg. A Kúria rámutatott továbbá, hogy a támogatási szerződés sajátos szerződés, a szabálytalansági eljárás és annak jogkövetkezményei pedig saját eljárási forma, abban keverednek a polgári jogi és közjogi elemek. A támogatási szerződés tárgyát közpénz (uniós támogatás) felhasználása képezi, a szerződés azonban nem hatósági, hanem polgári jogi szerződés. A közpénz felhasználásának módját a lebonyolításban résztvevő szervezet egy hatósági jellegű hatósági eljárásban ellenőrzi, a szerződésszegés jogkövetkezménye azonban közjogi jellegű és polgári jogi (elállás) is lehet, a szabálytalanság megállapítása esetén.”

Felperes indítványozó szerint az olyan ügyben, amelynél az igény – a polgári szerződésre tekintettel – polgári jogi úton polgári bíróság előtt érvényesítendő az állami szerv részéről – közjogi jellegű szabálytalanság nem állapítható meg; csak polgári jogi, azaz elállás.

- b) A PM-ITM minisztériális szerveknek nem volt hatáskörük, és jogkörük a támogatási szerződéstől való elálláson kívül más jogkövetkezmény – azaz visszafizetésre kötelezés - alkalmazására a szabálytalansági eljárásban a felperessel, mint támogatottal szemben [R. 90. § (3) bekezdése].

ba) Már önmagában az is indítványozó szerint az Alaptörvény sérelmét vetheti fel, hogy a szabálytalansági eljárásban született, a támogatási szerződéstől való elállási döntés [Lásd az I/1 irat – az Irányító Hatóság 2019. április 30. napján kelt PM/7583/4/2019 iktatószámú döntését és I/2 irat – a 2019. október 8. napján kelt ITM FJFO/54610-1/2019-ITM iktatószámú döntését] ellen sem volt biztosítva a felperes indítványozó gazdálkodó szervezet részére jogorvoslatként a bírósági út, a közigazgatási szervek ezen döntése ellen; – figyelemmel az 3111/2021. (IV.14.) AB határozatban foglalt, zsinórmértékként megállapított jogorvoslati követelményekre.

Az Alkotmánybíróság 3111/2021.(IV.14.) AB határozatának (ABH 2021. 10. szám) indokolása – amely AB határozat a rendelkező részében az Alkotmánybíróság megállapította, miszerint „a közbeszerzésekről szóló 2011. évi CVIII. törvény 144. § (4) bekezdése utolsó mondatának „a végzés ellen jogorvoslatnak nincs helye” szövegrésze alaptörvény-ellenes volt.” – amely határozat a jogorvoslati jog alkotmányosságával kapcsolatban

jelentős megállapításokat tartalmaz; amelyek indítványozó szerint a következők:

„ IV.

[24] Az Alkotmánybíróság elsőként ismerteti a jogorvoslathoz való jogra vonatkozó, a jelen ügy szempontjából jelentőséggel bíró gyakorlatát.

[25] 1. Az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján a jogorvoslathoz való jog lényeges ismérvei a következőkben foglalható össze. Az Alaptörvény és az Alkotmánybíróság értelmezése szerint ez az alapjog megköveteli, hogy „az érdemi, ügydöntő, az érintett helyzetét, jogait lényegesen befolyásoló határozat [döntés] tekintetében a jogorvoslat biztosítsa a döntést hozó szervtől eltérő más szerv részéről a felülvizsgálatot, az állásfoglalást a döntés helyessége, törvényessége tekintetében, esetleg a döntés megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését.

Vagyis a jogorvoslathoz való jog, mint alkotmányos alapjog immanens tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy [...] ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége. Ugyanakkor az ilyen felülvizsgálatot nem biztosító jogorvoslat nem feltétlenül alkotmányellenes a nem érdemi, nem ügydöntő határozatok esetén.” [5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31] A jogorvoslathoz való jogkorlátozásának kereteit az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése határozza meg: eszerint arra valamely alkotmányosan értékelt cél érdekében, e cél eléréséhez arányosan történhet (alkotmányos célhoz kötöttség-szükségességarányosság tesztje). A jogorvoslathoz való jog tartalmára és a korlátozás alkotmányos követelményeire figyelemmel a jogorvoslathoz való jog több részelemre tekintettel vizsgálja az alapjog érvényesülését az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlata alapján.

[26] 1.1. A jogorvoslathoz való jog érvényesülésének vizsgálatakor elsődleges kérdés, hogy milyen típusú döntéssel szemben kell biztosítani.

[27] 1.1.1. Az Alaptörvény bírósági, hatósági vagy más közigazgatási döntéssel szemben biztosítja alapjogként a jogorvoslati jogot. A jogorvoslathoz való jog sérelmének, illetve érvényesülésének megállapításához elsődlegesen annak vizsgálata szükséges, hogy a kérdéses döntés e kategóriákba besorolható-e. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében nem formai, hanem tartalmi alapon kell vizsgálni a döntés bírósági, hatósági vagy más közigazgatási döntési jellegét. „Az Alkotmánybíróság értelmezésében a jogorvoslathoz való jog nem terjed ki a nem állami, például a munkáltatói vagy a tulajdonosi döntésekre, és nem terjed ki az állami, de nem hatósági, így például a katonai előjárói döntésekre sem. Azt, hogy valamely állami vagy nem állami szerv döntése hatóságinak minősül-e a jogorvoslathoz való jog szempontjából, csak a konkrét szabályozási környezetre tekintettel lehet eldönteni.” {17/2015. (VI. 5.) AB határozat, Indokolás [84]}

[...]

[30] Ez egyúttal arra utal, hogy a jogorvoslathoz való jog szempontjából a „bírósági, hatósági vagy más közigazgatási döntés” az alapjog azon lényeges tartalmára tekintettel, miszerint valakinek a jogos vagy jogosnak vélt sérelmének orvoslására irányul (vagyis arra, hogy a döntéshozó hibázhat, aminek orvoslását lehetőleg minél szélesebb körben biztosítani kell) kiterjesztően kell értelmezni.

[...]

[34] A 114/2010. (VI. 30.) AB határozat az ideiglenes hatályú elhelyezés kapcsán az „érdemi döntést” a következőképpen értelmezte: „Az Alkotmánybíróság szerint a jogorvoslat biztosításának követelménye az érdemi határozatokra vonatkozik. Annak vizsgálata során, hogy mely döntés minősül ilyennek, a döntés tárgya és a személyre gyakorolt hatása a meghatározó, vagyis az, hogy az érintett helyzetét, jogait a döntés lényegesen befolyásolta-e [részletesen pl. 1636/D/1991. AB határozat, ABH 1992, 515, 516; 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31; 4/1993. (II. 12.) AB határozat, ABH 1993, 48, 74; 46/2003. (X. 16.) AB határozat, ABH 2003, 488, 502]. Azaz »[a]z alkotmánybírósági eljárásban a jogorvoslathoz való alapvető jog szempontjából valamely döntés érdemi, ügydöntő volta a tételes jogok által ilyennek tartott döntésekhez képest viszonylagos: a vizsgált döntés tárgya és személyekre gyakorolt hatása által meghatározott« [22/1995. (III. 31.) AB határozat, ABH 1995, 108, 109]. Így érdemi határozatnak minősülhetnek kivételesen nem ügydöntő határozatok is. [...] Az »érdemi határozat« tehát alkotmányjogi fogalom, így az Alkotmánybíróság nincs a törvényben adott érdemi vagy nem érdemi határozatnak minősítéshez kötve. A közigazgatási hatósági döntés (határozat) érdemi vagy nem érdemi mivoltáról a határozat meghozatalát megelőző és követő eljárás, az alkalmazandó anyagi jog, valamint a döntéssel érintett személyekre, jogaikra gyakorolt hatása együttes vizsgálatával lehet dönteni.” (ABH 2010, 579, 585–586) {Rövidített formában megismétli: 9/2013. (III. 6.) AB határozat, Indokolás [28]}

Indítványozó szerint tehát a szabálytalansági döntés következtében a támogatási szerződéstől való elállás is olyan közigazgatási döntésnek volt tekintendő – ide nem értve, azt, hogy ebből eredően van-e a támogatottnak visszafizetési kötelezettsége, mert ebben a kérdésben nem volt hozható döntés – amely ellen a bírósági utat szükséges lett volna biztosítani.

bb) Kétség nem fér ahhoz, hogy hatáskör hiányában – a polgári jogviszonyból eredő visszafizetési kötelezettségről a PM-ITM nem dönthetett volna.

A visszafizetésre kötelező döntés meghozatalának közigazgatási úton nem volt helye. Az igény érvényesítése a visszafizetésre kötelezés tekintetében az Áht. 48.§ (4) bekezdése alapján bírósági útra tartozott.

Ha pedig a visszafizetésről való döntés nem volt közigazgatási döntés (illetve nem lehetett közigazgatási döntés!), mert a vagyoni kérdésekről való rendezés a polgári jog körébe tartozott (, ahol a felek megállapodása vagy a bíróság döntése volt hivatva a jogvita rendezésére); a visszafizetésre való kötelezés összegében – mivel az nem volt hatósági döntés sem – a PM-ITM döntése tekintetében nem volt törvényes lehetőség az alperes által a szabálytalansági döntés alapján

- az alperes részéről inkasszós eljárásnak a felperes indítványozó gazdálkodó szervezet bankszámlájára való végrehajtás vezetésének,
- a cégnyilvántartásban a felperessel szemben folyó végrehajtásnak a feltüntetésére, valamint

- a végrehajtható okiratnak minősülő – az adók módjára vonatkozó behajtás érdekében alperesi NAV-hoz intézett megkeresésnek, mint végrehajtható okiratnak a figyelembe vételére, mert az nem felelt meg az Ákr.132.§-a rendelkezésének.

Ebből következően nem keletkezett olyan közigazgatási döntés, amely adók módjára történő behajtás alapjaként szolgálhatott volna a NAV részére megküldött „megkeresés” formájában, különösen arra is tekintettel, hogy az alperes tudomással bírt – az irányadó előzményi adatokból és perekből – különösen a Kúria határozatából, hogy az igény érvényesítés polgári útra tartozik. Ha pedig ez a polgári jogviszonyból eredő támogatási okiratba fogalt támogatással kapcsolatban alapelv, akkor a megküldött PM-ITM szabálytalansági eljárásában született döntések alkalmatlanok (semmisek) voltak az adók módjára való behajtásra irányuló NAV megkeresés tekintetében.

Felperes indítványozó e körben kiemelten hivatkozik az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jog megsértésére, mert sem a bíróságok, sem az ITM-PM nem biztosított jogorvoslatot az olyan közigazgatási döntés megsemmisítése érdekében közigazgatási úton, amely döntés meghozatalára a PM-ITM közigazgatási szerveknek (minisztériumoknak) nem volt közigazgatási hatásköre. A hatáskör túllépésével hozott döntés semmis. E tekintetben felperes indítványozó hivatkozik az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (Ákr.) 123-§ (1) bekezdés a) pontjára.

Az Ákr. 132.§-a akként rendelkezik, hogy „a hatóság végleges döntésében foglalt kötelezésnek nem tett eleget, az végrehajtható. E rendelkezésből következik, hogy csak hatósági döntés (azaz az Ákr. vagy más törvény hatósága) hatálya alá tartozó végleges döntés esetében járhat el a NAV az Ákr. 134. § (1) bekezdése alapján.

Mivel a PM-ITM minisztériális szervek igényének érvényesítése polgári útra tartozik, amelyre nem került sor mindeddig felperessel szemben, az alperes (mint behajtást kérő) – a törvénnyel szemben – contra legem jogalkalmazással – alaptörvényellenesen - nyújtotta be a felperessel szemben a NAV-nál a az adók módjára történő behajtásra irányuló megkeresést, mint végrehajtható okiratot.

- c) Az eljáró bíróságok a végrehajtás megszüntetése iránti perben az adók módjára behajtandó követelés elévülését sem vizsgálták, mert ezzel kapcsolatban az I. fokú bíróság a tényállást nem tárta fel, a II. fokú bíróság tulajdonképpen a per indítását zárta ki a felperes indítványozó számára az adók módjára történő behajtást kérő megkeresése, mint végrehajtható okirattal szemben.

Felperes ezzel kapcsolatban kiemeli, hogy a felperes részéről a támogatási okirat átvétele 2012. február 22-én kelt értesítésben történt, amelyet felperes 2012. február 27-én vett át. A felperes a 2012. június 8. napján kelt 6. sz. mellékletben kijelentette, hogy a pályázat szerinti Projekt fizikai befejezése

2012. április 25. napján megtörtént. A projekt fenntartási időszaka – 2 évig - 2012. szeptember 22-től 2015. szeptember 22-ig tartott. A teljesítésre vállalt időszak 2015. december 31-ig tartott.

A támogatási okiratban a projekt ellenőrzésére a támogatót terhelő határidő alatt ellenőrzés nem történt, a fenntartási időszak alatt helyszíni szemlére sem került sor. A Magyar Államkincstár Budapesti és Pest Megyei Igazgatósága (Közreműködő Szervezet) szabálytalansági gyanúról szóló bejelentése alapján a szabálytalansági eljárás megindításáról 2019. március 18-án tájékoztatta a felperest. A PM a szabálytalanságot a **2019. április 30. napján** kelt intézkedésével a szabálytalansági eljárást lezárta és az okirat tartalmazza, hogy „a Támogatói Okirat visszavonásáról (amely a támogatási szerződéstől való elállásnak minősül), és ennek következtében a kifizetett 3.669.992,- Ft támogatási összeg ügyleti kamattal növelt összeg visszaköveteléséről döntöttem.”

Az ITM – a felperes jogorvoslati kérelme alapján – a 2019. október 8. napján kelt FJFO/54610-1/2019-ITM számon hozott döntésével a PM döntését helybenhagyta.

Felperes indítványozó szerint a teljesítési határidő a **2015. december 31-ei** teljesítési határidőhöz képest – az Ákr. 138.§ (1) bekezdése alapján előírt 3 év alatt – döntés hozatala nélkül elévült – ; mert a **döntés meghozatalára csak 2019. április 30-án** került sor.

A „határozat” (döntés) pedig az Ákr. 138. § (3) bekezdése alapján 6 év elteltével már nem hajtható végre; abban az esetben sem, ha a közigazgatási úton való határozatnak lehetett volna a PM-ITM szabálytalansági döntését tekinteni. A 6 év **2021. december 31. napjával** eltelt, tehát közigazgatási végrehajtás sem folyhatott az indítványozó felperes gazdálkodó szervezettel szemben.

Amennyiben pedig polgári úton visszakövetelhető követelésnek tekintendő a, a követelés, ebben az esetben az érvényesítésére polgári úton mivel a PM-ITM részéről, de alperes részéről sem került sor, a követelés **5 év elteltével** – az rPtk. 324. § (1) bekezdése alapján - 2021. január 1-jével elévült.

- d) A bíróságok által hivatkozott azon érv - felperes indítványozó álláspontja szerint - nem fogadható el, miszerint a felperes indítványozó a végrehajtás megszüntetése iránti perben az elévülésre már azért nem hivatkozhatott, mert a szabálytalansági eljárás során az elévülésre korábban – figyelemmel a Pp. 528. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt előírásra – nem hivatkozott.

Felperes álláspontja szerint a Pp. 528. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt törvényi szöveg – miszerint „Az adós keresettel kérheti [...] a végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetését, ha a perben közölni kívánt tény akkor történt, amikor az már nem volt közölhető a végrehajtható okirat kiállításának alapjául szolgáló határozat meghozatalát megelőző eljárásban” nem vonatkoztatható a 4/2011. Korm. rendelet alapján lefolytatható ún. szabálytalansági eljárásra! Mégpedig azért, mert a szabálytalansági eljárás nem a végrehajtható okirat kiállításának alapjául szolgáló eljárást jelentette. A szabálytalansági eljárásban csak a szabálytalanság jogkövetkezményeiről lehetett dönten, de nem a visszakövetelés összegéről, mert az a támogatási szerződéstől való elállás

folytán vissza-fizetendő polgári jogi jellegű jogkövetkezmény, amelynek érvényesítése az Áht. 48. § (4) bekezdése alapján polgári bíróság előtt érvényesíthető.

B) Az alkotmányjogi panasz indítvány kapcsán felperes indítványozó részéről felmerült alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdések

Indítványozó az alkotmányjogi panasszal összefüggésben a következő, felmerült alkotmányjogi kérdéseket veti fel.

1. Lehet-e olyan diszkriminatív megkülönböztetés a végrehajtás megszüntetése iránti perekben a normaszöveg alkalmazása tekintetében, miszerint ilyen per csak a Vht.-ban szabályozott végrehajtható okiratok tekintetében indítható, az Avt. szerinti végrehajtható okiratok tekintetében nem?
2. A kormányrendeleten alapuló szabálytalansági eljárásban – ha a felek között a támogatási okirat alapján polgári jogviszony jött létre – a szabálytalansági eljárásban a támogatottat lehet-e a támogatónak visszafizetésre kötelezni. Ez milyen döntés az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslat tekintetében, és milyen jogorvoslatnak van helye az ilyen döntés ellen?
3. Kötelező-e a támogató igényérvényesítése a polgári bíróság előtt a támogatottal szemben, ha a támogatott részére a támogatás teljes összege már kifizetésre került, és a szabálytalansági eljárás során a támogatási okiratot a támogató visszavonta?
4. A NAV befogadhat-e olyan adók módjára szóló behajtásra irányuló megkeresést, mint végrehajtható okiratot, ha a megkeresésből nem állapítható meg, hogy az milyen jogerős közigazgatási végleges határozaton, illetve jogerős bírósági határozaton alapul? Vagy a megkeresést minden esetben végre kell hajtania?
5. Milyen jogorvoslatot lehet előterjeszteni a 2019. évben szabálytalansági eljárásban született, az indítványozót a minisztérium által – polgári jogviszonyból származó ügyben – a követelése megfizetésére kötelező – indítványozó szerint jogellenes – döntéssel szemben, illetve mely szervnek szükséges ezt orvosolnia?

1) Alapvetően a perben az indítványozó jogorvoslathoz való joga szenvedett alapjogi sérelmet, mert az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen, olyan bírósági [...] döntés ellen, amely jogát vagy jogos érdekét sérti. „

A felperes a végrehajtás megszüntetése iránti kérelmét arra tekintettel terjesztette (terjeszthette) elő a NAV előtt folyó, a MÁK által történt megkeresés alapján adók módjára történő behajtás iránt végrehajtás megszüntetése, illetve a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét, mert a PM-ITM alapján lefolytatott szabálytalansági eljárásban olyan döntés született, amely polgári jogviszonyból eredő ügyben – amelyben az igényét a PM-ITM-nek az Áht. 48.§ (4) bekezdése alapján bíróság előtt lett volna szükséges érvényesítenie, a szabálytalansági eljárásban – jogellenesen hozott – visszafizetésre kötelező döntésre alapítottnak kezdeményezett a MÁK a felperes indítványozóval szemben végrehajtási eljárást.

Felperes indítványozó tulajdonképpen a végrehajtás megszüntetése iránti per kezdeményezésével – a fentiekre tekintettel – alkotmányossági jogorvoslati jogot kezdeményezett az állami kényszerként folyó alperes általtal a NAV-hoz előterjesztett végrehajtható okiratként funkcionáló megkeresés, illetve az alapján folytatott végrehajtási eljárás ellen.

Felperes indítványozó szerint nem létezett olyan bírósági jogerős határozat, amely az állami szervek által hivatkozott igény érvényesítését jogszerűen alátámasztotta volna, és a végrehajtási eljárás jogalapjaként szolgálhatott volna. A felperes indítványozó jogát és jogos érdekét tehát a NAV előtti végrehajtási eljárás súlyosan sértette, mert a gazdálkodó szervezet vagyonát a végrehajtási eljárás jogerős, törvényes, bírósági határozat nélkül elvonta.

A jogorvoslattól tehát nem lehetett volna az indítványozót megfosztani, azzal a II. fokú jogerős döntéssel, miszerint a Pp. 528.§ (1) és (2) bekezdése alapján a végrehajtás megszüntetése iránti pert felperes indítványozó jogszerűen nem kérelmezheti.

2) Vagyis alapvető alkotmányjogi jelentőségű tétel indítványozó szerint az, hogy a végrehajtás megszüntetése iránti perben valamennyi végrehajtható okirat ellen helye van az ott meghatározottak szerint keresetindításnak. Ez az Alaptörvény IV. cikkében foglalt szabadsághoz és személyi biztonsághoz való jog része, amely mindenkit, így a felperes indítványozó gazdálkodó szervezetet is megilleti.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezését a bíróságoknak önállóan szükséges figyelembe venniük, és biztosítaniuk szükséges a felperest megillető – az indítványozó jogorvoslatához való jogának védelmét. Erre nem került sor! A bíróságnak az Alaptörvény I. cikk (1)-(2) bekezdése alapján kétségének kellett volna felmerülnie arra vonatkozóan, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglaltakra tekintettel a Pp. 528.§ (1)-(2) bekezdése alapján a felperest a végrehajtás megszüntetése iránti kereseti jog – mint a bírósági út – megilleti az alperes megkeresése alapján folyó NAV előtti adók módjára történő behajtás iránti végrehajtási eljárással szemben is.

Egy demokratikus jogállamban az állami kényszerrel szemben a bírósági utat nem lehet kizárni, mert fennállhat a tévedés lehetősége az állami kényszer érvényesítő állami szervnél is, és a személy jogvédelme és biztonsága védelme miatt az ilyen eljárást nem lehet kizárni.

A bíróságok az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének megfelelően nem végezték el azt az alkotmányossági tesztet, hogy a felperes jogosult-e a Pp. preambulumban foglaltakra tekintettel, a végrehajtás megszüntetése iránti kereset – mint bírósághoz való forduláshoz való jog (amely a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog és jogorvoslatához való jog része) érvényesítésére.

A II. fokú végzésben foglalt indokolással szemben indítványozó szerint a fentett hivatkozott 26/2022 (XI.3.) AB határozat éppen az indítványozónak a bírósági úthoz való joga fennállását

támasztja alá a NAV előtt ellene folyó, állami követelés behajtása végett – de jogalapot nélkülöző határozat hiányában – a MÁK megkeresése – mint végrehajtható okirat - alapján indult végrehajtási eljárás ellen a keresetindítás jogának alkotmányos fennállását.

3) Az elsőfokú bíróság a tulajdonképpen az állami szervek elleni végrehajtás megszüntetése iránti perben nem biztosította egyes intézkedéseivel a hatékony jogorvoslathoz való jogot.

a) A gazdálkodó szervezetet is megillető az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés g) pontja alapján – a közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránti igényre tekintettel fennálló tárgyi illetékfeljegyzési jog fenn nem állása megállapítása ellen, hanem a jogorvoslat biztosítása nélkül [*Lásd a költségmentesség és költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXXVIII. törvény (Kmtv.) 4.§ (1) bekezdésében foglalt fellebbezési jogot*] hívta fel a felperest a 213.626,- Ft kereseti illeték megfizetésére, amely költségkedvezmény elutasítására tekintettel a fellebbezési illetéket is a felperesnek 284.832,- Ft összegben meg kellett fizetnie.

b) A jogorvoslathoz való jog sérelmét jelenti felperes indítványozó számára, az elsőfokú bírósághoz képest, a keresetlevél más jogalapon történő elutasítása, úgy, hogy – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem tárgyi indokolási keretein túllépve – a II. fokú bíróságnak ezzel kapcsolatos – az elsőfokú ítéletet helybenhagyó – indokait a felperes a fellebbezési eljárásban nem ismerhette meg, arra észrevételt nem tudott tenni, az elsőfokú ítélettől eltérő jogi indokokra kiterjedő II. fokú pervezetés hiányában.

A II. fokú bíróságnak a Pp. 370. § (4) bekezdése alapján – indítványozó álláspontja szerint – a felek tudomására kellett volna hoznia az elsőfokú bíróságtól eltérő anyagi jogi álláspontjának következményeként azt a megállapítását, **hogy az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetés az érintett kérdéshez kapcsolódóan nem volt megfelelő a Pp. 528. § (1)(2) bekezdése tekintetében**, annak érdekében, hogy a felek erre nyilatkozatot tudjanak tenni, mert ezzel kapcsolatban a felek kérelmére lehetett volna meghozni a II. fokú ítéletben indokolt – eltérő jogi indokok alapján történő – az elsőfokú ítéletnek a keresetet elutasító rendelkezését helyben hagyó - jogalkalmazói tevékenységet. Az elsőfokú bíróság által folytatott anyagi pervezetési tevékenység kapcsán ugyanis a bíróság, valamint az alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra ugyanis nem hivatkozott, hogy az Avt. 29.§ (1) bekezdés 8. pontjában foglalt a NAV-hoz „*az adók módjára való végrehajtásra vonatkozó megkeresés, mint végrehajtható okirat*” nem tartozik a Pp. 528.:§ (1)-(2) bekezdésében foglaltak alapján az ott meghatározott végrehajtható okirattal egy tekintet alá eső végrehajtható okirat körébe, amelyre tekintettel a felperes keresetindításának nem volt jogi alapja.

4) A jogorvoslathoz való alkotmányos alapjog mellőzése felperes indítványozó szerint abban a körülményben is megvalósult, hogy a II. fokú bíróság megállapította az elsőfokú bíróság jogszabálysértő eljárását a fellebbezésben hivatkozott azon jogsértés tekintetében, amikor a határozathirdetésre elhalasztott tárgyaláson az elsőfokú bíróság a határozat kihirdetést mellőzte, majd a felperes szabályszerű idézése hiányában olyan pervezetést végzett, amellyel a – már lezárt - perfelvételi szakba juttatta vissza – jogszabálysértően – a polgári peres eljárást.

Ezt követően az iratok beszerzésével bizonyítást folytatott le, amely alapján érdemben – a felperesi kereseti kérelem és erre vonatkozó alperesi ellenkérelem nélkül, érdemben elbírált

az alperes által a NAV-hoz benyújtott adók módjára vonatkozó tartozás behajtása iránti megkeresés alapját képező – a végrehajtás megszüntetése iránti polgári peres eljárás tárgyát képező végrehajtható a 4/2011. Korm. rendelet alapján hozott - a felperes indítványozó visszafizetésre kötelező szabálytalansági eljárásban született döntését abban a tekintetben, hogy az megfelel-e a törvényi rendelkezéseknek. Holott az ilyen igényt a PM-ITM jogutódjainak kellett volna a támogatási okirat visszavonása (a szerződéstől történő elállás) folytán a felperessel szemben érvényesítenie. Az alperes, mint Közreműködő Szervezet a végrehajtás megszüntetése iránti perben nem is rendelkezett az állami követelés tekintetében kompetenciával, annak törvényessége tekintetében.

Felperes indítványozó szerint mindezek minden tekintetben – a többszörös jogszabálysértésre tekintettel is, illetve arra figyelemmel, hogy a II. fokú eljárás a jogszabálysértések nem voltak orvosolhatók – az eljárás megismétlését kellett volna, hogy jelentse a II. fokú bíróság határozata meghozatalánál; azonban a II. fokú bíróság a Pp. 381.§-ának alkalmazását Alaptörvény-ellenes mellőzte; és tulajdonképpen a II. fokú döntésével gyakorolta (elvonta) az elsőfokú bíróság hatáskörét.

5) Felperes indítványozó szerint a fentiek nem férnek össze a II. fokú bíróság előtt is irányadó tisztességes eljáráshoz való alapvető jogból származó kontradiktórius eljárással, valamint a hatékony jogorvoslathoz való jog követelményével.

A tisztességes eljáráshoz való jog megsértése tekintetében indítványozó hivatkozik az Alkotmánybíróság 6/1989. (III.11.) AB határozatában kifejtett, a bírósági eljárásra vonatkozó alkotmányos mértékre (fair trial), amely jelen esetben az olyan bíróság döntéssel szemben, amely a jogát vagy jogos érdekét érinti, - jogorvoslati jog hiányában - nem járhatott el, így jogorvoslathoz való joga alkotmányosan nem érvényesülhetett.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

1) Indítványozó az I-II. fokú bírósági határozatok Alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény alábbi rendelkezéseire alapítja:

I. cikk

(1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

(4) A törvény által létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak.

XV.cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

[...]

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét érinti.

2) Az Alaptörvénynek a fenti alapjogot biztosító rendelkezései értelmezésénél és alkalmazásánál indítványozók hivatkoznak az Alaptörvénynek a következő rendelkezéseire:

Nemzeti hitvallás:

Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy népuradalom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

1) A megsemmisíteni kért bírói döntések indítványozók szerint az alábbi indokok miatt sértik az Alaptörvény fentebb megjelölt rendelkezéseit.

a) Az alapvető jogok védelmére vonatkozó bírói védelemhez való jog sérelme [Alaptörvény I. cikk (1)-(2)-(3)-(4) bek. Alaptörvény 28. cikk].

Indítványozó szerint az eljáró bíróságok nem tettek eleget az indítványozó gazdálkodó szervezetet megillető alapvető jogok tiszteletben tartása iránti és e jogok védelmére vonatkozó kötelezettségüknek. Ez a jog az felperes indítványozót ért, az Alaptörvény XV. cikk (1)-(2) bekezdésében foglalt törvény előtti egyenlőség és diszkrimináció tilalmának; valamint a a XXVIII. cikk (1) bekezdésében védett tisztességes bírósági eljáráshoz való jog és (7) bekezdésében rögzített jogorvoslathoz való alapjog fényében értelmezendő.

Az I-II. fokú bíróság végzése ezzel kapcsolatos indokolást nem tartalmaz.

Az indítványozót ért nyilvánvaló joghátrány (azaz az a körülmény, hogy az állami szervnek polgári jogviszonyból eredő igénye bár az állami szerv által bíróság előtt nem került érvényesítésre a felperessel szemben; az állami szerv a 4/2011. Kormányrendelet alapján lefolytatott szabálytalansági eljárásban hozott visszafizetésre kötelező döntést felperessel szemben. Majd mivel ennek felülvizsgálatára közigazgatási perben nem kerülhetett sor felperes részéről, a felperes szerint jogellenes eljárásban született visszafizetésre kötelező döntést úgy használta fel, mintha az egy közigazgatási döntés lenne, és mint behajtást kérő a

felperessel szemben a NAV-nál adók módjára történő köztartozás behajtása iránti megkereséssel, mint végrehajtható okirattal – adóhatósági végrehajtási eljárást kezdeményezett. Ez a jogellenes állapot és eljárás jelenleg is fennáll.

A jogerős II. fokú ítélet a fentiekre tekintettel Alaptörvény ellenes, mert nem tette lehetővé a jogszabálysértő, bíróság által felül nem vizsgálható szabálytalansági eljárásában hozott visszafizetésre kötelező döntés alapján az alperes „megkeresése” alapján indított végrehajtási eljárásban a Vht. 528.§ (1)-(2) bekezdése szerinti végrehajtás megszüntetése iránti jogalapra alapított kereset érdemi elbírálását. A jogerős ítélet erre tekintettel Alaptörvény-ellenes!

Az alapvető jogoknak a védelmi kötelezettsége az állami szervek által, már a hatáskörük gyakorlását megelőzően megnyílik. Ugyanis az I. cikk (1) bekezdése szerint az államnak ez az **elsőrendű kötelezettsége**. Az állami szerveknek alkotmányos kötelezettsége, hogy a „Szabadság és Felelősség” fejezetben meghatározott, az embert megillető jogokat védje és óvja: ha pedig ezeket a jogokat megsértik vagy elvonják, vagy nem tartják tiszteletben, akkor az állami szervek ezen jogok védelme érdekében az I. cikk (1) bekezdése alapján fel kell, hogy lépjenek; és a döntéseik meghozatalánál ezeket a jogokat érvényesíteniük kell a jogosult javára.

Ez a jog az I. cikk (4) bekezdése alapján a felperesre is, mint törvény által létrehozott jogalanyra kiterjed, mert a jogalany sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait szintén tiszteletben kell tartani.

Mindebből levonható az az általános következtetés, hogy az állami szerveknek a működésük során mindig figyelemmel kell lennie az Alaptörvény I. cikk (1)-(4) bekezdésében foglalt védelmi kötelezettségükre, és olyan „szemmel” és „szívvel” szükséges az állami szervek tisztviselőinek a döntéseiket meghozni, hogy az Alaptörvény rendelkezéseinek az állami szerv a védelmi kötelezettsége körében eleget tegyen; illetve a döntésével a polgárnak a Szabadság és Felelősség fejezetben biztosított jogai ne sérüljenek. Ha erre nem kerül sor, az ilyen döntésekkel a polgár az állammal szemben az alkotmányjogi és más jogorvoslati eszközökkel felléphet.

Nyilvánvaló, hogy az „állam”-nak ez a védelmi kötelezettsége a jogalkalmazó szervek – a hatóságok, bíróságok – és a jogalkotó szervek működése útján kérhető számon a polgár részéről.

Az Alaptörvény I. cikk (1)-(4) bekezdéséből az is következik, hogy a bíróságoknak a döntésük során nemcsak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében és az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakra, hanem az Alaptörvény I. cikk (1)-(4) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel kell a döntéseiket meghozni és megindokolni.

Indítványozó úgy véli, hogy az állami szervek döntéshozatali munkájában az I. cikk (1)-(4) bekezdésében foglalt - az indítványozó által - „Az alapvető jogok védelmére vonatkozó bírói védelemhez való jog sérelme [Alaptörvény I. cikk (1) és (3) bek.]” alapjogi értékelése és az alkotmányjogi panasz elbírálásánál „önálló alapjog”-i státuszának kérdése nem kerülhető meg. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában – sajnálatosan – eddig az Alaptörvény I. cikk (1)-(4) bekezdését az Alkotmánybíróság nem tekintette önálló alapjognak, azt nem értelmezte. Pedig indítványozó álláspontja szerint a demokratikus jogrend és jogállam a polgárok egymás közötti és az állammal harmonizált kapcsolatok alapján, a Szabadság és felelősség cím alatt szabályozott jogok gyakorlásából tevődik össze.

Ezeknek a jogoknak a biztosítása és számonkérése érdekében tevékenykedik az Alkotmánybíróság is.

Indítványozó szerint ezért az Alaptörvény I. cikkében foglalt önálló hivatkozási alapot jelent az alkotmányjogi panasz előterjesztésére és indokolására, ha az állam ezt a kötelezettségét a szervei útján megsérti. Különösen súlyos Alaptörvény-ellenességet okoz ez az érintett személy számára, ha az állami kényszer alkalmazás esetén szenved el ezt az Alaptörvény-ellenességet.

A bíróság és az Alkotmánybíróság is állami szerv.

Indítványozó úgy véli, hogy az I. cikk (1)-(4) bekezdése általánosan garantálja az alapjogok védelméhez való jogot minden állami szerv előtti eljárásban. Ezért az alkotmányjogi panaszok vizsgálatánál is elsődrendű szempont annak értékelése - felperes indítványozó szerint -, hogy az állami szerv a döntése meghozatalánál eleget tett-e - mindenekelőtt - az Alaptörvényben foglalt alapjogvédelmi kötelezettségének.

Az. indítványozó jogorvoslathoz való jogát a nemzetközi egyezmények is garantálják, azonban az I-II. fokú bíróság mindezeket - a Q cikk (3) bekezdése megsértésével - figyelmen kívül hagyta. Eerre tekintettel a bíróságnak és az Alkotmánybíróságnak is az Alaptörvény Q cikk (3) bekezdése alapján az *emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről* szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény törvénnyel kihirdetett az Emberi Jogok Európai Bíróságára (EJEB) vonatkozó rendelkezést és az EJEB által kialakított gyakorlatot is figyelembe kell vennie a döntéshozatalánál.

b) A törvény előtti egyenlőség, valamint a diszkrimináció tilalmának sérelme,
[Alaptörvény XV cikk (1)-(2) bek.]

ba) A törvény előtti egyenlőség sérelme egyrészt abban érhető tetten, hogy a jogorvoslati jog sérelmet szenvedett, azon oknál fogva, mert az elsőfokú bíróság nem biztosította a tárgyi illetékfeljegyzési jog kizárása tekintetében a felperes fellebbezési jogát, valamint az első fokú ítélet elleni fellebbezés folytán a II. fokú bíróság nem biztosította a hatékony jogorvoslathoz való jogot az által, hogy az eljárási szabálysértésekre tekintettel az elsőfokú ítéletet nem helyezte hatályon kívül és az eljárást nem ismételte meg, továbbá olyan döntést hozott, hogy a a Pp. 528.§ (1)-(2) bekezdésének rendelkezései csak a Vht. szerinti végrehajtható okiratokra terjed ki, az Avt. alapján alkalmazott végrehajtható okiratokra pedig nem alkalmazható.

bb) Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében foglalt diszkrimináció sérelme az indítványozónak a bíróság döntése folytán kialakult **eljárásbeli (egyéb) helyzete miatt következett be**, mert ellene olyan végrehajtási eljárás folyt, amelynek az alapja az alperes által előterjesztett Avt. 29.§ (1) bekezdés 8. pontja szerinti behajtást kérő adók módjára történő végrehajtás megindítása iránti megkeresése, mint végrehajtható okirat volt.

Tehát a diszkrimináció **abból az eljárásjogi egyéb helyzetből eredt**, hogy a végrehajtást az állami szervek kezdeményezték és hajtották végre, amely végrehajtás nem a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény hatálya alá tartozott.

A megkülönböztetés indokának – a végrehajtás megszüntetése (korlátozása) iránti per indítása tekintetében – mint jogorvoslat tekintetében – semmilyen olyan indok nem hozható fel, amelyet az I.cikk (3) bekezdése alkotmányosan „elbírna”: mert mindkét esetben a végrehajtható okiratról törvény rendelkezik, és a diszkrimináció tilalmának megsértését (azaz kizáró szabályozást vagy jogértelmezést) – amely más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlen szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható lett volna- nem indokolta!

bc) A diszkrimináció tilalma megsértése tekintetében alapvető jelentőségű, hogy a bíróság hivatalból való diszkrecionális döntéséről van-e szó, vagy pedig az indítványozó kereseti kérelme elbírálásáról.

Figyelemmel a Pp. 2.§ (1)-(2) bekezdésében foglaltakra, a felek szabadon rendelkeznek a perbe vitt joggal, valamint a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van.

Ebből következően a Pp. 528.§ (1)-(2) bekezdése **nem határozza meg hogy a végrehajtási lappal, illetve a végrehajtási záradékkal egy tekintet alá eső végrehajtható okirat** esetében milyen tartalmú, mely szerv által kiállított végrehajtható okiratról van szó, illetve a végrehajtást az állam nevében, ki foganatosítja, továbbá az sem, hogy a végrehajtható okirat milyen törvényi rendelkezésen alapul. A **II. fokú bíróság diszkrecionális nemleges tartalmú mérlegelése Alaptörvény-ellenes** arra vonatkozóan, hogy az Avt. 29. § (1) bekezdés 8. pontjában foglalt adók módjára történő behajtásra vonatkozó megkeresés, mint végrehajtható okirat nem tartozik a Pp. 528.§ (1)-(2) bekezdése hatálya alá!

A tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jog biztosítása pedig megköveteli, hogy a bíróság a kérelemről való döntését indokolja. Olyan indokolásra azonban a II. fokú ítéletben nem került sor, hogy a Pp. 528.§ (1)-(2) bekezdése alapján a felperes által indított végrehajtás megszüntetése iránti keresettel érintett végrehajtás a Pp. 528. § (1)-(2) bekezdése alapján a végrehajtás megszüntetése iránti kereset a polgári peres eljárásból miért van kizárva. Az indokolási kötelezettség megsértése pedig a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jog megsértését jelenti.

bd) A fentiekből következik, hogy a Pp. 528. § (1)-(2) bekezdésében foglalt normaszöveg, miszerint **”az azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás”** körébe milyen végrehajtható okirat tartozik a Pp. „Végrehajtási perek” XL. fejezete legális fogalmat nem határoz meg, a szövegezésből nem lehet következtetni arra, hogy a Pp. az Avt. hatálya alá tartozó végrehajtható okiratokkal megindított végrehajtást a Pp. 528.§ (1)-(2) bekezdése alapján kizáná. **Ebből következően az indítványozó kereseti kérelme elbírálása során hozott II. fokú ítéletben Alap-törvényellenesen került sor e tekintetben az Alaptörvény XV. cikkében foglalt törvény előtti egyenlőség és diszkrimináció tilalmának megsértésére.**

Indítványozó szerint ez egyben contra legem jogalkalmazást is jelent, mert a II. fokú bíróság ítéletében Alaptörvény-ellenesen szűkítette a végrehajtás megszüntetése iránti per megindítására vonatkozó törvényi rendelkezés tartalmát.

Felperes indítványozó a fentiekkel kapcsolatban egyrészt kiemeli, hogy a Pp. 528.§-ában foglalt törvényi rendelkezés, mint eljárási jogszabály, a Pp-ben került szabályozás; és nem abban Törvénykönyvben, amelyben az adott végrehajtás mikénti foganatosításának szabályait határozta meg a törvényhozó (azaz nem a Vht-ben, illetve az Avt-ben.). Ez is mutatja, hogy valamennyi végrehajtható okirat alapján megindult végrehajtási eljárásra kiterjednek a Pp. XL. fejezetben foglalt végrehajtási perek szabályai, függetlenül attól, hogy a végrehajtási eljárást mely állami szerv foganatosítja: az önálló bírósági végrehajtó vagy a NAV.

Másrészt a Pp. 528. §-537. §-ában foglalt végrehajtás megszüntetésére vonatkozó törvényi rendelkezések alapján a keresetlevél benyújtása egyben jogorvoslati eljárást is jelent, arra figyelemmel, hogy a végrehajtás során fennálló anyagi jogszabálysértés bírósági kontrolljára, - kiküszöbölésére - ezen eljárás keretében kerülhet sor!

Ebből követően az I-II. fokú ítélet ezen okból is Alaptörvény ellenes; valamint túlvezet a tisztességes bírósági eljáráshoz és jogorvoslathoz való jog sérelmét jelentő bírói jogalkalmazáshoz.

c) A tisztességes eljáráshoz való alapvető jog sérelmét a bírósági eljárás során hozott jogerős ítélet tekintetében az alábbi tényezők, körülmények idézték elő. [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének megsértése].

ca) A Pp. preambuluma a fentieket egyértelműen alátámasztja az alábbi megalkotott szövegrész szerint:

„Az Országgyűlés

a magyar perjogi hagyományokra és az európai jogfejlődés vívmányaira építő, a felek felelős pervitelén és a bíróság aktív pervezetésén alapuló, a koncentrált per feltételeit biztosító szabályozás megteremtése céljából,

a polgárok szolgálatát biztosító, a közjónak és a józan észnek megfelelő jogalkalmazás eszméjétől vezérelve,

a magánjogi jogviták tisztességes eljárás elvén nyugvó rendezése és az anyagi jogok hatékony érvényre juttatása érdekében

az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdése végrehajtására a következő törvényt alkotja.”

Ennek kapcsán felperes indítványozó hivatkozik arra, hogy az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésének végrehajtását szolgálja a Pp. törvény, amely a következőkről rendelkezik.

Alaptörvény 25 cikk (2) *A bíróság dönt büntetőügyben, magánjogi jogvitában, a közigazgatási határozatok törvényességéről, az önkormányzati rendelet más jogszabályba ütközéséről és megsemmisítéséről, a helyi önkormányzat törvényen alapuló jogalkotási kötelezettsége elmulasztásának megállapításáról és törvényben meghatározott egyéb ügyben.*

Felperes szerint a Pp 528. § (1)-(2) bekezdésében foglalt végrehajtás megszüntetése iránti per olyan magánjogi jogvita, ahol az állami kényszerrel valamilyen vagyoni jogi követelés

behajtása érdekében vagy meghatározott cselekmény végrehajtása érdekében folyó eljárás tekintetében a keresetettel fellépő – a jogát vagy jogos érdekét sértő – végrehajtási eljárással szemben kérheti annak megszüntetését vagy korlátozását; függetlenül attól, hogy a végrehajtás milyen szerv előtt folyik. Felperes indítványozó szerint tehát a Pp. preambulumból és végrehajtás megszüntetése iránti per céljából nem lehet más következtetésre jutni mint arra, hogy keresetindításnak az Avt. 29. § (1) bekezdés 8. pontja szerinti adók módjára történő megkeresés, mint végrehajtható okirattal megindított végrehajtási eljárással szemben is a keresetindítási jog a Pp. 528.§ (1)-(2) bekezdése alapján a felperes indítványozót megillette.

cb) A bírósági jogalkalmazás követelményét az Alaptörvény 28. cikk határozza meg a következőkben:

28. cikk. A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A Pp. preambulumban és az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakat az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítéletekkel összevetve levonható az alábbi következtetés: az eljáró bíróságok nem vették figyelembe az Alaptörvény 28. cikkében foglaltak szerint a Pp. preambulumban foglaltakat; ezeket a jogalkalmazási feltételeket nem érvényesítették, amikor annak a II. fokú ítéletben való megállapítására került sor, hogy a felperes indítványozó a Pp. 528.§ (1)-(2) bekezdésében foglaltak szerint alapos keresetet nem indíthatott, mert a vonatkozó szabály csak a Vht-n alapuló végrehajtható okirattal megindított eljárás során alkalmazandó! A bíróság működésére vonatkozó ezen szakmai tevékenységi szabályt mivel nem vették figyelembe a bíróságok, ennek következtében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében foglalt, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog - sérelmét idézték elő.

cc) Indítványozó szerint a bírósági határozatokban fellelhető contra legem jogalkalmazás [Lásd 20/2018. (VII.22.) AB határozatban kifejtett jogelveket.] olyan módon valósult meg, hogy az indítványozónak az I. fokú eljárásban félként előterjesztett rendelkezései joga alapján – a felperes által benyújtott kereset tisztességes bírósági eljárásban történő elbírálása szükséges lett volna a Pp. 528. § (1)-(2) bekezdésében foglalt törvényi rendelkezések figyelembevétele és alkalmazása mellett.

Ezen törvényi rendelkezés tényleges tartalmának figyelmen kívül hagyása az eljáró bíróságok részéről sérti az indítványozó jogát és jogos érdekét, arra vonatkozóan, hogy a vele szemben az adók módjára követelés behajtás érdekében a NAV-hoz intézett alperesi megkeresés (mint végrehajtható okirat) alapján folyó végrehajtási eljárásban, mind az alperesi követelés létrejötte, mind pedig végrehajtás útján való érvényesítése jogellenes volt.

A perben kellett volna a bíróságnak elbírálni azt a felperes által állított jogellenes tevékenységet, amely a PM-ITM visszafizetésre kötelező döntésből eredt, mert ezen – polgári

jogi jogviszonyból eredő – követelését az állami szervek a felperessel szemben csak bíróság előtt érvényesíthették volna (amelyre nem került sor), ugyanakkor a jogellenes visszafizetésre kötelező határozatot a felperes semmilyen más fórum előtt nem tudta felülvizsgálni, majd ez alapján az alperes inkasszós végrehajtási eljárást folytatott felperes gazdálkodó szervezettel szemben, majd került sor a NAV előtti megkereséssel, mint végrehajtható okirattal az adók módjára történő köztartozás behajtása iránti végrehajtási eljárás megindítására. A felperes keresete azonban jogerősen elutasításra került, amely sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jogot is.

A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog érvényesülése esetében a bíróság a törvényt nem zárhatja ki a bírói jogalkalmazásból arra hivatkozással, hogy annak alkalmazása nem lehetséges, ha törvénynek nincs olyan normatartalma (rendelkezése), amelyből ez egyértelműen következne. Az ilyen indokolatlanul „a törvény erejét” szűkítő bírósági jogalkalmazás – mint ahogy a felperes indítványozó fentebb felhívott alkotmánybírósági határozatokkal is alátámasztotta – contra legem jogalkalmazást jelent, amely alaptörvényellenes, mert sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való alapvető jogot.

d) Hatékony jogorvoslathoz való jog sérelme [Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bek. sérelme].

da) Indítványozó szerint a II. fokú bíróságnak az elsőfokú bíróság ítéletének helyben hagyására - az kérelmezett fellebbezésében foglaltakra tekintettel - nem kerülhetett volna sor.

A II. fokú bíróságnak észlelnie lett volna szükséges, az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése alapján a contra legem jogalkalmazást; amelyet az első fokú bíróság a határozata meghozatalával az eljárási és anyagi jogi szabályok megsértésével – a felperes indítványozó fellebbezésében foglaltak szerint - valósított meg.

A jogorvoslat – a fellebbezés – nem volt (nem lehetett) hatékony, mert a II. fokú bíróság a felperes fellebbezésében foglaltakat nem vette figyelembe az általa alaptörvény-ellenesen kialakított már jogi álláspont miatt; az utóbbival összefüggésben pervezető tevékenységet azon álláspontjával kapcsolatban, miszerint nem látja alkalmazhatónak a Pp. 528. §(1)-(2) bekezdésében foglalt törvényi rendelkezéseket a kereset elbírálásához nem végzett, a felperes fellebbezőt ebben a kérdésben a II. fokú eljárásban nem nyilatkoztatta meg, hogy felperes – a kontradiktórius eljárás gyakorlásával – a perbeli jogait gyakorolhassa.

A megsemmisíteni indítványozott I-II. fokú bírósági ítélet sérti ezen alapvető jog érvényesülését. Ezzel kapcsolatban azonban felperes indítványozó megjegyzi: jelen esetben nemcsak a fellebbezési eljárásban történt contra legem jogalkalmazás sérti a jogorvoslathoz való jogot, hanem az is, hogy ennek következtében a végrehajtás megszüntetésével kapcsolatos kereset érdemi elbírálására eljárásban nem kerülhetett sor abban a tekintetben hogy a MÁK által indított, és a NAV által foganatosított végrehajtási eljárás alapját képező MÁK megkeresés egyáltalán alkalmas volt-e (törvénytelen volt-e, alkotmányos volt-e) az adók módjára történő behajtási eljárásban foganatosított kényszer alkalmazására.

Felperes álláspontja szerint NEM, mert a felperes visszafizetésre kötelező minisztériumi döntés nem volt törvényes, mert az a polgári jogviszonyból eredő követelés ellenére nem

bíróági eljárásban született; nem volt alkotmányos, mert a szabálytalansági döntéssel szemben a bírói út nem volt biztosítva. Alkalmatlan volt ennél fogva a döntés arra, hogy az alapján az adók módjára történő eljárást a MÁK megindítsa a NAV-hoz intézett megkeresésével.

Az eljárások során tehát az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése súlyos sérelmet szenvedett.

A fentiekre tekintettel felperes indítványozógazdálkodó szervezet kéri az elsőfokú bíróságtól a hozott határozat végrehajtásának felfüggesztését a további végrehajtás megakadályozása érdekében, valamint – Alaptörvény-ellenesség miatt – az I-II. fokú ítélet megsemmisítését.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági határozat végrehajtásának felfüggesztését.

1) Indítványozó kezdeményezte a az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését az első fokú bíróságnál.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

1) Az indítványozó Alkotmánybíróság előtti képviselet ellátására szóló meghatalmazást korábban már a peres eljárásban a bírósághoz becsatolta. I/15 alatt ezen eljárásban is meghatalmazást csatol, amely a felperes indítványozónak a polgári ügyére is kiterjed és az Alkotmánybíróság előtti képviseletet is lehetővé teszi.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

1) Az indítványozó nem járul hozzá az indítványozó cégadatai közzétételéhez.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

1) Indítványozó az érintettségét a csatolt okiratokkal igazolja.

2) Indítványozó I/1-I/14 alatt 14 db mellékletet csatol.

Budapest, 2024. január 11.

Tisztelettel:

a [REDACTED] felperes indítványozó

képviselésében, a
ügyvéd

irodavezető

helyett a Dr. Galambos Károly Ügyvédi Iroda nevében:

Mellékelt iratok (15 db)

I/1 irat – az Irányító Hatóság 2019. április 30. napján kelt PM/7583/4/2019 iktatószámú döntése

I/2 irat – a 2019. október 8. napján kelt FJFO/54610-1/2019-ITM iktatószámú döntése

I/3 irat – a Fővárosi Törvényszék a 108.K.706.959/2020/2. sorszámu – hatásköre hiányát megállapító és a keresetlevélnek a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz (PKKB-hez) való áttételéről rendelkező - végzése

I/4 irat - a Kúria, mint másodfokú bíróság a 2020. december 7. napján kelt Kpkf.VI.40.329/2020/2. sorszámu -PKKB végzését - helybenhagyó végzése

I/5 irat – a PKKB 2021. április 26. napján kelt 21.P.85.508/2021/18. sorszámu – keresetlevelet visszautasító - végzése

I/6 irat – a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2021. augusztus 27. napján kelt 48.Pkf.633.419/2021/5. sorszámu – helybenhagyó - végzése

I/7 irat – Felperes indítványozó beadványa alpereshez a K-2021-KMOP-1.2.5.-11-2011-0210-0170637/318. sz. levelére hivatkozással a vele szemben való végrehajtás megszüntetése érdekében.

I/8 irat – a NAV Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatósága **2022. március 21-én** elektronikusan aláírt levele (Iktatószám: 6434216607; Ügyszám: 5986028016) 3.560.426, Ft köztartozási hátralék közléséről

I/9 irat – Felperes Indítványozónak a Nemzeti Adó-és Vámhivatal Észak-budapesti Adó-és Vámigazgatóság Végrehajtási Osztály 3. előtt 6444383649 iktatószámon közölt – adók módjára történő végrehajtás keretében – folyó, **3.560.426,- forint** összeg tekintetében a végrehajtás megszüntetésére irányuló **2022. április 11-én kelt keresetlevele** a Budapesti II. és III. Kerületi Bírósághoz.

I/10 irat – a Budapesti II-III. Kerületi Bíróság 9.P.20.932/2022/2. sorszámu végzése a tárgyi illetékfeljegyzési jog fennállásának hiányáról és az 213.626, Ft kereseti illeték megfizetésére kötelezésről.

I/11 irat – a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 9.P.20.932/2022/5-I. sorszámú végzése, amellyel a NAV Észak-budapesti Adó-és Vámhivatal Végrehajtási Osztály előtt adók módjára való behajtás végrehajtását a felperes kérelmére a per jogerős befejezéséig felfüggesztette.

I/12 irat – a Fővárosi Törvényszék a 41.Pkf.634.402/2022/3. sorszámú 2023. október 18. napján jogerős – végrehajtás felfüggesztését helybenhagyó - végzése

I/13 irat – a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2023. június 5-én kelt 9. P. 20.932/2022/36. sorszámú ítélete a kereset elutasításáról

I/14 irat – a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2023. december 5-én kelt 41. Pf. 634.845/2023/6. sorszámú ítélete, az elsőfokú ítélet helybenhagyásáról.

I/15 irat – az Alkotmánybíróság előtti képviseletre vonatkozó 2022. 02. 27-én kelt ügyvédi meghatalmazás